

Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (neljas koda)

8. juuli 2020*

Dumping – Hiinast pärit või sealt saadetud kristalsest ränist fotoelektriliste moodulite ja nende põhikomponentide (elementide) import – Hinnakohustused – Vastuvõetavus – Rakendusmäärus (EL) 2016/2146 – Kinnitusarvete kehtetuks tunnistamine – Uute sätete ajaline kohaldamine

Kohtuasjas T-110/17,

Jiangsu Seraphim Solar System Co. Ltd, asukoht Changzhou (Hiina), esindaja: advokaat Y. Melin,

hageja,

versus

Euroopa Komisjon, esindajad: N. Kuplewatzky ja T. Maxian Rusche,

kostja,

keda toetab

Euroopa Liidu Nõukogu, esindaja: H. Marcos Fraile, keda abistas advokaat N. Tuominen,

menetlusse astuja,

mille ese on ELTL artikli 263 alusel esitatud nõue tühistada hagejat puudutavas osas komisjoni 7. detsembri 2016. aasta rakendusmäärus (EL) 2016/2146, millega tühistatakse kahe eksportiva tootja hinnakohustuse heakskiit, mis anti vastavalt rakendusotsusele 2013/707/EL, millega kinnitatakse pakutud hinnakohustus, mis on seotud Hiina Rahvavabariigist pärit või sealt saadetud kristalsest ränist fotoelektriliste moodulite ja nende põhikomponentide (elementide) importi käsitlevate dumpingu- ja subsiidiumivastaste menetlustega, lõplike meetmete kohaldamise ajaks (ELT 2016, L 333, lk 4),

ÜLDKOHUS (neljas koda),

koosseisus: president H. Kanninen, kohtunikud J. Schwarcz (ettekandja) ja C. Iliopoulos,

kohtusekretär: ametnik P. Cullen,

arvestades menetluse kirjalikku osa ja 30. jaanuari 2019. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: inglise.

otsuse

Vaidluse taust

- 1 Hageja Jiangsu Seraphim Solar System Co. Ltd toodab Hiinas kristalsest ränist fotoelektrilisi mooduleid ja ekspordib neid Euroopa Liitu.
- 2 Komisjon võttis 4. juunil 2013 vastu määruse (EL) nr 513/2013, millega kehtestatakse ajutine dumpinguvastane tollimaks Hiina Rahvavabariigist pärit või sealt saadetud kristalsest ränist fotoelektriliste moodulite ja nende põhikomponentide (elementide ja plaatide) impordi suhtes ja muudetakse määrust (EL) nr 182/2013, millega kehtestatakse registreerimismääruse selliste Hiina Rahvavabariigist pärit või sealt saadetud toodete impordi suhtes (ELT 2013, L 152, lk 5).
- 3 Komisjon kiitis 2. augusti 2013. aasta otsusega 2013/423/EL, millega kiidetakse heaks pakutud hinnakohustus, mis on seotud Hiina Rahvavabariigist pärit või sealt saadetud kristalsest ränist fotoelektriliste moodulite ja nende põhikomponentide (elementide ja plaatide) impordi käsitleva dumpinguvastase menetlusega (ELT 2013, L 209, lk 26), heaks hinnakohustuse, mille Hiina masinate ja elektroonikatoodete impordi ja ekspordi kaubanduskoda (edaspidi „kaubanduskoda“) pakkus hageja ja mitme teise eksportiva tootja nimel.
- 4 Euroopa Liidu Nõukogu võttis 2. detsembril 2013 vastu rakendusmääruse (EL) nr 1238/2013, millega kehtestatakse lõplikud dumpinguvastased meetmed Hiina Rahvavabariigist pärit või sealt saadetud kristalsest ränist fotoelektriliste moodulite ja nende põhikomponentide (elementide) impordi suhtes ning nõutakse lõplikult sisse nimetatud impordi suhtes kehtestatud ajutine tollimaks (ELT 2013, L 325, lk 1).
- 5 2. detsembril 2013 võttis nõukogu vastu ka rakendusmääruse (EL) nr 1239/2013, millega kehtestatakse Hiina Rahvavabariigist pärit või sealt saadetud kristalsest ränist fotoelektriliste moodulite ja nende põhikomponentide (elementide) impordi suhtes lõplik tasakaalustav tollimaks (ELT 2013, L 325, lk 66).
- 6 Rakendusmääruse nr 1238/2013 artikli 3 lõige 2 ja rakendusmääruse nr 1239/2013 artikli 2 lõige 2 näevad samas sõnastuses ette, et komisjon võib kindlaks teha tehingud, mille puhul „[tekib tollivõlg] vabasse ringluse lubamise deklaratsiooni vastuvõtmisel“ olukorras, kus hinnakohustuse heakskiit tühistatakse.
- 7 Komisjon kinnitas oma 4. detsembri 2013. aasta rakendusotsusega 2013/707/EL, millega kinnitatakse pakutud hinnakohustus, mis on seotud Hiina Rahvavabariigist pärit või sealt saadetud kristalsest ränist fotoelektriliste moodulite ja nende põhikomponentide (elementide) impordi käsitlevate dumpingu- ja subsiidiumivastaste menetlustega, lõplike meetmete kohaldamise ajaks (ELT 2013, L 325, lk 214), heakskiitu hinnakohustusele, mida oli muudetud taotluse kohaselt, mille kaubanduskoda esitas Hiina eksportivate tootjate nimel. Komisjon võttis 10. septembril 2014 vastu rakendusotsuse 2014/657/EL, millega võetakse vastu eksportivate tootjate rühma ning [kaubanduskoja] ettepanek selgituste saamiseks rakendusotsuses 2013/707 osutatud hinnakohustuse rakendamise kohta (ELT 2014, L 270, lk 6).
- 8 Hiinast pärit fotoelektriliste elementide ja moodulite impordi suhtes kohaldatav täielik väärtuseline tollimaks neile koostööd teinud äriühingutele, kes ei olnud valimisse kaasatud ja kes on kantud rakendusmääruse nr 1238/2013 I lisas ja rakendusmääruse nr 1239/2013 I lisas toodud loetellu, on 47,7%. See vastab 41,3% dumpinguvastasele tollimaksule (rakendusmääruse nr 1238/2013 artikli 1 lõige 2), millele lisandub tasakaalustav tollimaks 6,4% (rakendusmääruse nr 1239/2013 artikli 1

lõige 2). Hinnakohustusega ja rakendusotsusega 2013/707 hõlmatud import on rakendusmääruse nr 1238/2013 artikli 3 lõike 1 ja rakendusmääruse nr 1239/2013 artikli 2 lõike 1 alusel sellest tollimaksust vabastatud.

- 9 Komisjon teatas 11. oktoobri 2016. aasta kirjas hagejale, et kavatseb tema puhul hinnakohustuse heakskiidu tühistada, täpsustades peamised asjaolud ja kaalutlused, millele ta tugineb. Sellele kirjale oli lisatud üldist teavet sisaldav aruanne ja konkreetne aruanne hageja kohta.
- 10 Konkreetsetes aruandes hageja kohta märkis komisjon, et kavatseb hinnakohustuse heakskiidu tühistada ja teatas hagejale selle dokumendi 4. jaotises „Kinnitusarvete kehtetuks tunnistamine“, et kavatseb esiteks kehtetuks tunnistada kinnitusarved, mis puudutavad müüki importijale, ja teiseks kohustada tolli nõudma sisse tollivõla neil juhtudel, mil hageja ei olnud esitanud kauba vabasse ringlusse lubamise deklaratsiooni aktsepteerimise ajal kehtivaid kinnitusarveid.
- 11 Hageja esitas 28. oktoobri 2016. aasta kirjas märkused komisjoni üldist teavet sisaldava aruande ja konkreetselt teda puudutava aruande kohta. Ta selgitas sisuliselt, et komisjon ei ole pädev arveid kehtetuks tunnistama ega kohustama tolli nõudma sisse tollimaksu, nii nagu ei oleks esitatud ühtegi kinnitusarvet. Hageja sõnul annab see tegelikkuses hinnakohustuse heakskiidu tühistamisele tagasiulatuvat jõu.
- 12 Komisjon jättis oma seisukoha muutmata 7. detsembri 2016. aasta rakendusmäärusega (EL) 2016/2146, millega tühistatakse kahe eksportiva tootja hinnakohustuse heakskiit, mis anti vastavalt rakendusotsusele 2013/707 (ELT 2016, L 333, lk 4; edaspidi „vaidlustatud määrus“), mis võeti vastu Euroopa Parlamendi ja nõukogu 8. juuni 2016. aasta määruse (EL) 2016/1036 kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Liidu liikmed (ELT 2016, L 176, lk 21; edaspidi „dumpinguvastane algmäärus“), artikli 8 alusel ja Euroopa Parlamendi ja nõukogu 8. juuni 2016. aasta määruse (EL) 2016/1037 kaitse kohta subsideeritud impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Liidu liikmed (ELT 2016, L 176, lk 55; edaspidi „subsiidiumidevastane algmäärus“) artikli 13 alusel.

Menetlus ja poolte nõuded

- 13 Hageja esitas 18. veebruaril 2017 Üldkohtu kantseleisse saabunud hagiavaldusega käesoleva hagi.
- 14 Komisjoni esitatud kostja vastus saabus Üldkohtu kantseleisse 22. mail 2017.
- 15 Nõukogu esitas 23. mail 2017 Üldkohtu kantseleisse saabunud menetlusdokumendis avalduse menetlusse astumiseks komisjoni nõuete toetuseks. Kohtuasja pooled selle kohta märkusi ei esitanud.
- 16 Üldkohtu neljanda koja president andis 10. juuli 2017. aasta otsusega nõukogule loa astuda menetlusse komisjoni nõuete toetuseks.
- 17 Nõukogu esitas menetlusse astuja seisukohad 27. juulil 2017.
- 18 Üldkohtu kantseleisse 12. septembril 2017 saabunud kirjas teatas komisjon, et tal ei ole menetlusse astuja seisukohtade kohta märkusi.
- 19 Hageja esitas 12. septembril 2017 Üldkohtu kantseleisse oma märkused menetlusse astuja seisukohtade kohta.
- 20 Hageja esitas repliigi, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 28. juulil 2017.

- 21 Komisjon esitas vasturepliigi, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 6. oktoobril 2017. Selles oli esitatud taotlus jätta toimikust välja repliigi lisa C.3. Hageja esitas oma märkused selle taotluse kohta 9. novembril 2017.
- 22 Hageja esitas Üldkohtule pärast repliigi esitamist ja enne kohtuistungit veel numbrit E.1 kandva dokumendi, mis käsitles kõnealuse impordiga seonduvat menetlust Rootsi tollis, millega olid seotud komisjoni poolt kehtetuks tunnistatud kinnitusarveid. Algul taotles komisjon Üldkohtu kantseleisse 23. jaanuaril 2019 saabunud märkuste punktis 14, et Üldkohus tunnistaks selle lisa vastuvõetamatuks ja jätaks selle kui uue tõendi toimikust välja. Kohtuistungil loobus ta oma väitest, et see lisa on vastuvõetamatu.
- 23 Hageja palub Üldkohtul:
- tühistada vaidlustatud määruse artikkel 2 teda puudutavas osas;
 - mõista kohtukulud välja komisjonilt ja kõigilt menetlusosalistelt, kellele võidakse anda luba astuda menetlusse komisjoni toetuseks.
- 24 Komisjon palub Üldkohtul:
- esimese võimalusena jätta hagi vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata;
 - teise võimalusena lükata ainus väide vastuvõetamatuse tõttu tagasi;
 - kolmanda võimalusena lükata ainus väide põhjendamatus tõttu tagasi ja seega jätta hagi tervikuna rahuldamata;
 - mõista kohtukulud välja hagejalt.
- 25 Nõukogu palub Üldkohtul:
- jätta hagi vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata;
 - teise võimalusena jätta hagi põhjendamatus tõttu rahuldamata;
 - mõista kohtukulud, sealhulgas tema kohtukulud välja hagejalt.
- 26 Kohtuistungil palus hageja kohtuasja lahendi huvides käesoleva kohtuasjaga liita kohtuasjad T-781/17: Kraftpojkarna vs. komisjon ja T-782/17: Wuxi Saijing Solar vs. komisjon. Vastuses Üldkohtu sellekohasele küsimusele ei nõustunud komisjon ja nõukogu kohtuasjade liitmisega, väites sisuliselt, et nende kohtuasjade ese ei ole sama. Üldkohtu kodukorra artikli 68 alusel otsustas Üldkohtu neljanda koja president jätta nimetatud kohtuasjad käesoleva menetlusega liitmata.

Õiguslik käsitlus

Hagi ese

- 27 Kõigepealt tuleb tõdeda, et nagu nähtub hageja nõuetest, on käesoleva hagi eesmärk saavutada vaidlustatud määruse artikli 2 tühistamine hagejat puudutavas osas. Seega käsitleb hagi hageja kinnitusarvete kehtetuks tunnistamise õiguspärasust ja sellest tulenevaid tagajärgi eelkõige seoses tasumisele kuuluva dumpinguvastase tollimaksu ja tasakaalustava tollimaksu sissenõudmisega. Niisiis ei puuduta käesolev kohtuasi küsimust, kas komisjon toimis õiguspäraselt, kui ta tühistas oma

heakskiidu hageja hinnakohustusele. Nagu komisjon õigesti märgib, ei ole hageja vaidlustanud vaidlustatud määruse artiklit 1, millega komisjon tühistas hinnakohustuste heakskiidu, ega menetlusnorme, mis on kehtestatud sama määruse artiklis 3.

Vastuvõetavus

Hagi vastuvõetavus

- 28 Komisjon, keda toetab nõukogu, väidab, et hagi on vastuvõetamatu. Kuivõrd hageja viitab üksnes vaidlustatud määruse artiklile 2, peab ta tõendama, et tal on ELTL artikli 263 alusel õigus esitada hagi, ja seega konkreetselt otsese puutumuse esinemist. Ta peab samuti tõendama, et tal on põhjendatud huvi seoses vaidlustatud määruse kõnealuse sättega. Komisjon väidab, et kuna Seraphim Solar System GmbH, mitte hageja, peab liikmesriigi ametiasutustele tasuma dumpinguvastase tollimaksu ja tasakaalustava tollimaksu, mis kuulub tasumisele hageja väljastatud arvete kehtetuks tunnistamise õigusliku tagajärjena, siis ei ole hageja tõendanud, et otsus teda otseselt puudutab, ega seda, et tal on põhjendatud huvi. Komisjon leiab, et konkreetselt vaidlustatud määruse tõttu ei ole hageja käesoleval juhul ebasoodsamasse olukorda sattunud (vt analoogia alusel 16. märtsi 1978. aasta kohtuotsus *Unicme jt vs. nõukogu*, 123/77, EU:C:1978:73).
- 29 Komisjon märgib, et hageja ülesanne on tõendada, et vaidlustatud määruse artikkel 2 avaldab tema õiguslikule olukorrale otsest mõju. Ent hageja on vaidlustanud üksnes oma hinnakohustuse rikkumise ja selle hinnakohustuse heakskiidu tühistamise ühe kindla tagajärje, see tähendab asjaolu, et kinnitusarved tunnistati kehtetuks, mistõttu on teine ettevõtja kohustatud tasuma dumpinguvastase tollimaksu ja tasakaalustava tollimaksu. Komisjon väidab, et hageja ajab segi nõuded, mida kohaldatakse seoses põhjendatud huviga vaidlustatud määruse kui terviku ja eriti selle artikli 2 suhtes.
- 30 Komisjoni sõnul ei ole hageja puhul tegemist isikliku puutumusega. Kõigepealt on vaieldamatu, et ta ei ole vaidlustatud määruse artikli 2, mis on üldkohaldatav, adressaat. Järgmiseks rõhutab komisjon, et hageja mainimine vaidlustatud määruses kui tervikus ei ole määrav. Tema sõnul ei ole vaidlustatud määrusega kehtestatud dumpinguvastast tollimaksu ega tasakaalustavat tollimaksu. Nimelt on lähtekoht see, et hageja toodetelt tuli tasuda imporditollimaksu, kuid seda ei nõutud sisse seetõttu, et ette oli nähtud maksuvabastus kinnitusarvete esitamine korral. Isegi pärast nende arvete kehtetuks tunnistamist ei nõuta imporditollimaksu sisse hagejalt, vaid ettevõtjatelt Huashun Solar GmbH ja Seraphim Solar System, nagu on märgitud vaidlustatud määruse I lisas, ja komisjoni sõnul puudutab eelnimetatud säte otseselt üksnes neid ettevõtjaid.
- 31 Lõpuks väidab komisjon, et hagejal puudub ka põhjendatud huvi. Tema sõnul ei ole hageja tõendanud, kuidas vaidlustatud määruse artikli 2 tühistamine võiks talle kasulik olla, kuivõrd arvete kehtetuks tunnistamine ei tekita hagejale tollivõlga ega vabasta teda mingist kohustusest.
- 32 Hageja vaidleb komisjoni ja nõukogu väidetele vastu. Ta väidab, et vaidlustatud määrus puudutab teda otseselt ja isiklikult, et tal on põhjendatud huvi ja et seega on tal õigus esitada käesolev hagi.
- 33 Sellega seoses tuleb meenutada, et ELTL artikli 263 neljanda lõigu kohaselt võib iga füüsiline või juriidiline isik selle artikli esimeses ja teises lõigus sätestatud tingimustel esitada hagi temale adresseeritud või teda otseselt ja isiklikult puudutava akti vastu ning halduse üldakti vastu, mis puudutab teda otseselt ega vaja rakendusmeetmeid. [Edaspidi kasutatakse ELTL artikli 263 neljanda lõigu kontekstis teiste keeleversioonide põhjal sõna „sisaldama“ asemel sõna „vajama“.]
- 34 Seoses isikliku puutumuse tingimusega on kohane märkida, et kuigi ELTL artikli 263 neljanda lõigu kriteeriume silmas pidades on dumpinguvastase tollimaksu kehtestavad määrused oma laadi ja reguleerimisala poolest halduse üldaktid, kuna need on kohaldatavad kõikidele asjaomastele ettevõtjate

suhtes, ei ole siiski välistatud, et nende määruste teatud sätted võivad teatavaid ettevõtjaid isiklikult puudutada (vt 21. jaanuari 2014. aasta kohtuotsus *Bricmate vs. nõukogu*, T-596/11, ei avaldata, EU:T:2014:53, punkt 23 ja seal viidatud kohtupraktika).

- 35 Sellest tuleneb, et dumpinguvastaseid tollimakse kehtestavad aktid võivad teatud asjaoludel puudutada teatavaid ettevõtjaid isiklikult, ilma et need kaotaksid seejuures üldakti olemuse (vt 21. jaanuari 2014. aasta kohtuotsus *Bricmate vs. nõukogu*, T-596/11, ei avaldata, EU:T:2014:53, punkt 24 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 36 Seoses otsese puutumuse tingimusega tuleb meelde tuletada seda, et ELTL artikli 263 neljandas lõigus sätestatud tingimus, et hagi esemeks olev otsus peab füüsilist või juriidilist isikut otseselt ja isiklikult puudutama, eeldab, et samal ajal on täidetud kaks kriteeriumi ehk esiteks tingimus, et vaidlustatud meede peab avaldama otsest mõju isiku õiguslikule olukorrale ning teiseks tingimus, et see ei tohi jätta meedet rakendama kohustatud adressaadile mingit kaalutusõigust, kuna akti rakendamine on puhtautomaatne ja tuleneb vaid liidu õigusnormidest, ilma et kohaldataks muid vahenorme (vt 14. jaanuari 2015. aasta kohtumäärus *SolarWorld jt vs. komisjon*, T-507/13, EU:T:2015:23, punkt 40 ja seal viidatud kohtupraktika, jäetud muutmata 10. märtsi 2016. aasta kohtumäärusega, *SolarWorld vs. komisjon*, C-142/15 P, ei avaldata, EU:C:2016:163).
- 37 Mis puutub ettevõtjatesse kes pakuvad hinnakohustuse võtmist, siis on kohtupraktikas leidnud toetust seisukoht, et asjaomane eksportija võib liidu kohtule esitada hagi komisjoni otsuse peale, mis puudutab hinnakohustuse heakskiidu tühistamist, ning nõukogu määruse peale, millega kehtestatakse lõplik dumpinguvastane tollimaks (vt selle kohta 14. jaanuari 2015. aasta kohtumäärus *SolarWorld jt vs. komisjon*, T-507/13, EU:T:2015:23; punkt 41 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 38 Dumpinguvastase tollimaksuga maksustatud tooteid eksportivaid ettevõtjaid, kellele pannakse süüks dumpingut ja kes suudavad tõendada, et nad on institutsioonide aktides identifitseeritud, peetakse selle tollimaksu kehtestava määrusega otseselt puudutatuks (28. veebruari 2019. aasta kohtuotsus *nõukogu vs. Marquis Energy*, C-466/16 P, EU:C:2019:156, punkt 54).
- 39 Lisaks ei võimalda – nagu nähtub kohtupraktikast – üksnes see asjaolu, et selle akti kohaldamiseks, mille tühistamist taotletakse, on vajalik riigisisene rakendusmeede, välistada võimalust, et asjaomane akt puudutab konkreetset hagejat otseselt, tingimusel et seda akti rakendama kohustatud liikmesriigil ei ole mingit iseseisvat kaalutusõigust (vt selle kohta 5. oktoobri 2005. aasta kohtuotsus *Land Oberösterreich ja Autriche vs. komisjon*, T-366/03 ja T-235/04, EU:T:2005:347, punkt 29 ja seal viidatud kohtupraktika). Nimelt on sellises olukorras riigisisese otsuse tegemine automaatne ning vaidlustatud otsus mõjutab tingimata hageja õiguslikku olukorda (vt selle kohta 10. septembri 2009. aasta kohtuotsus *komisjon vs. Ente per le Ville Vesuviane ja Ente per le Ville Vesuviane vs. komisjon*, C-445/07 P ja C-455/07 P, EU:C:2009:529, punktid 45 ja 46 ning seal viidatud kohtupraktika).
- 40 Samuti tuleb märkida, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt on füüsilise või juriidilise isiku esitatud tühistamishagi vastuvõetav vaid juhul, kui hagejal on huvi, et vaidlustatud akti tühistataks (vt selle kohta 24. septembri 2008. aasta kohtuotsus *Reliance Industries vs. nõukogu ja komisjon*, T-45/06, EU:T:2008:398, punkt 34 ja seal viidatud kohtupraktika).

– *Isiklik puutumus*

- 41 Käesolevas asjas tuleb tõdeda, et hageja on asjaomase toote eksportiv tootja, kes tegi komisjoniga täielikult koostööd uurimise käigus, mille tulemusel kehtestati dumpinguvastane tollimaks ja tasakaalustav tollimaks, ning kelle nimi on ära toodud neid tollimakse kehtestavates rakendusmäärustes nr 1238/2013 ja nr 1239/2013 ning hinnakohustuse heakskiitmises.

- 42 Lisaks on hagejat sõnaselgelt nimetatud vaidlustatud määruses. Esiteks on teda mainitud vaidlustatud määruse resolutiivosa artiklis 1, mis käsitleb komisjoni poolt varem antud hinnakohustuse heakskiidu tühistamist. Teiseks on teda sama määruse põhjenduses 31 nimetatud ühena kahest eksportivast tootjast, kes väljastas kinnitusarved, mis tunnistati kehtetuks sama määruse resolutiivosa artiklis 2. Käesolevas asjas esitas hageja kõnealused arved ettevõtjale Seraphim Solar System. Vaidlustatud määrus käsitleb üksnes kahe nimeliselt välja toodud eksportiva tootja, kellest üks on hageja, kohustuste täitmist.
- 43 Neil asjaoludel tuleb asuda seisukohale, et vaidlustatud määrus ja selle artikkel 2 puudutavad hagejat isiklikult.

– *Otsene puutumus*

- 44 Käesolevas asjas tunnistas komisjon pärast seda, kui ta oli tuvastanud, et hageja on rikkunud hinnakohustust, ja tühistanud sellele kohustusele antud heakskiidu, vaidlustatud määruse artikli 2 kohaselt kehtetuks hageja väljastatud kinnitusarved, mis vastasid teatavatele konkreetsetele tehingutele, ning tuvastas seetõttu, et nendelt tehingutelt tasumisele kuuluv lõplik tollimaks tuleb sisse nõuda. Nõnda mõjutasid vaidlustatud sätted otseselt hageja õiguslikku olukorda. Lisaks olid nende sätetega ette nähtud järeldused, mille liikmesriigi toll pidi neist sätetest tulenevalt tegema, ilma et liikmesriigi tollil oleks nende sätete kohaselt võimalik ise käsitleda arvete kehtetuks tunnistamise või tasumisele kuuluva tollimaksu sissenõudmise küsimust.
- 45 Neil asjaoludel puudutab vaidlustatud määrus, sealhulgas selle artikkel 2, hagejat otseselt.

– *Põhjendatud huvi*

- 46 Tuleb tõdeda, et komisjoni viidatud asjaolu, et tollivõla peab tasuma importija, mitte eksportiv tootja, ei välista seda, et viimasel on huvi sellise võla aluseks oleva akti tühistamise vastu.
- 47 Seoses sellega tuleb märkida, et kohtupraktikas on kaudselt kuid üheselt nõustatud, et eksportiva tootja esitatud hagi sellise akti vastu, millega tühistatakse hinnakohustusele antud heakskiit ja millega kehtestatakse lõplik dumpinguvastane tollimaks tema toodetavate ja eksporditavate toodete suhtes, on vastuvõetav (vt selle kohta 9. septembri 2010. aasta kohtuotsus Usha Martin vs. nõukogu ja komisjon, T-119/06, EU:T:2010:369, mis jäeti apellatsioonistmes muutmata 22. novembri 2012. aasta kohtuotsusega Usha Martin vs. nõukogu ja komisjon, C-552/10 P, EU:C:2012:736). Sarnasel juhul tuleb sellest järeldada, et ka sellisel eksportival tootjal on õigus vaidlustada selle tollimaksu nõudmine toodetelt, mille ta on juba eksportinud ja mille kinnitusarved komisjon on kehtetuks tunnistanud.
- 48 Lisaks on hagejal õigus väita, et vaidlustatud sätted – kuivõrd need panustavad tema toodete hinnatõusu importimisel – avaldavad tema ja asjaomaste toodete importija vahelistele ärisuhetele negatiivset mõju, mis hagi edukaks osutumisel kaob.
- 49 Järelikult on hagejal põhjendatud huvi nõuda vaidlustatud määruse artikli 2 tühistamist. Hagi tuleb tunnistada vastuvõetavaks.

Hageja esitatud õigusvastasuse väite vastuvõetavus

- 50 Hageja väidab, et rakendusmääruse nr 1238/2013 artikli 3 lõige 2 ja rakendusmääruse nr 1239/2013 artikli 2 lõige 2 on vastuolus nõukogu 30. novembri 2009. aasta määruse (EÜ) nr 1225/2009 kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Ühenduse liikmed, (ELT 2009, L 343, lk 51) (muudetud kujul) artikli 8 lõigetega 1, 9 ja 10 ja artikli 10 lõikega 5 ning nõukogu 11. juuni 2009. aasta määruse (EÜ) nr 597/2009 kaitse kohta subsideeritud impordi eest riikidest, mis

ei ole Euroopa Ühenduse liikmed (ELT 2009, L 188, lk 93) artikli 13 lõigetega 1, 9 ja 10 ning artikli 16 lõikega 5, kuna nõukogul, kes tegutseb täidesaatva organina, mitte seadusandjana, ei ole lubatud delegeerida komisjonile pädevust tunnistada kinnitusarved kehtetuks pelgalt hinnakohustusele antud heakskiidu tühistamise korral, ning kohustada tolli sisse nõudma tollimaksu seoses kaubaga, mis on juba liidu territooriumil vabasse ringlusse lubatud.

- 51 Komisjon, keda toetab nõukogu, väidab, et hageja õigus esitada ELTL artikli 277 alusel õigusvastasuse väide on aegunud, nii nagu tuleneb 9. märtsi 1994. aasta kohtuotsusest TWD Textilwerke Deggendorf (C-188/92, EU:C:1994:90) ja 15. veebruari 2001. aasta kohtuotsusest Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2001:101).
- 52 Sellega seoses on komisjon seisukohal, et hageja kui dumpinguvastases ja subsiidiumidevastases uurimises koostööd teinud eksportiva tootja õigus esitada ELTL artikli 263 alusel hagi rakendusmääruse nr 1238/2013 artikli 3 lõike 2 punkt b ja rakendusmääruse nr 1239/2013 artikli 2 lõike 2 punkt b vaidlustamiseks oli ajaliselt piiratud ja see õigus lõppes 3. märtsil 2014. Seega ei saa ta nüüd nende sätete vaidlustamiseks esitada ELTL artikli 277 alusel õigusvastasuse väidet.
- 53 Komisjon väidab, et õiguskindluse põhimõtte kohaselt takistab liidu institutsioonide meetmete lõplikkus nende vaidlustamist pärast seda, kui nende meetmete peale ELTL artiklis 263 ette nähtud hagi esitamise tähtaeg on möödunud, ja see kehtib ka ELTL artikli 277 alusel nende meetmete peale esitatud õigusvastasuse väite puhul. See järeldus kehtib samuti määruste suhtes, millega kehtestatakse dumpinguvastaseid ja tasakaalustavaid tollimakse, kuna need on samal ajal nii halduse üldaktid kui ka aktid, mis võivad teatud ettevõtjaid otseselt ja isiklikult puudutada.
- 54 Komisjoni sõnul on käesoleval juhul selge, et hageja oli rakendusmääruste nr 1238/2013 ja nr 1239/2013 olemasolust täiesti teadlik. Kuigi teda ei kaasatud valimisse, osales hageja aktiivselt menetluses, mille tulemusel kehtestati dumpinguvastane tollimaks ja tasakaalustav tollimaks, eesmärgiga saada eelis võrreldes nende eksportivate tootjatega, kes koostööd ei teinud. Hagejat on nimetatud nende määruste lisades. Neil asjaoludel pidi ta sarnaselt kõigi teiste ettenägelike ettevõtjatega olema teadlik asjaolust, et nõukogu andis komisjonile volituse tunnistada kehtetuks kinnitusarveid ja kohustada tolli nõudma sisse tollimaksu seoses nende arvetega, mida peeti hinnakohustust rikkuvaks, mistõttu tähtaeg, mis tal oli komisjoni selle pädevuse kahtluse alla seadmiseks ja seega selleks, et kaitsta oma huvi eespool nimetatud määruste vaidlustamiseks, möödus 3. märtsil 2014.
- 55 Hageja vaidleb komisjoni ja nõukogu väidetele vastu.
- 56 Üldkohus märgib, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt väljendab ELTL artikkel 277 üldpõhimõtet, mis tagab igale menetlusosalisele õiguse vaidlustada teda otseselt ja isiklikult puudutava otsuse tühistamise saavutamiseks institutsiooni selliste varasema akti kehtivus, mis on vaidlustatud otsuse õiguslikuks aluseks, juhul kui menetlusosalisel ei olnud õigust esitada ELTL artikli 263 alusel hagi akti vastu, mille tagajärgi ta peab taluma, kuid mille tühistamist ta ei ole saanud nõuda (vt 6. märtsi 1979. aasta kohtuotsus Simmenthal vs. komisjon, 92/78, EU:C:1979:53, punkt 39 ja seal viidatud kohtupraktika). Samuti tuleneb kohtupraktikast, et õigusvastasuse väite saab esitada ainult siis, kui muud õiguskaitsevahendid puuduvad (vt selle kohta 9. märtsi 1994. aasta kohtuotsus TWD Textilwerke Deggendorf, C-188/92, EU:C:1994:90, punkt 17; 15. veebruari 2001. aasta kohtuotsus Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, punkt 37, ja 8. märtsi 2007. aasta kohtuotsus Roquette Frères, C-441/05, EU:C:2007:150, punkt 40).
- 57 Käesolevas asjas ei saa vastupidi komisjoni väidetele asuda seisukohale, et hagejal oli õigus vaidlustada ELTL artikli 263 alusel rakendusmääruse nr 1238/2013 artikli 3 lõike 2 punkt b ja rakendusmääruse nr 1239/2013 artikli 2 lõike 2 punkt b vahetult pärast nende aktide vastuvõtmist, ega väita, et nende sätete vaidlustamise tähtaeg möödus 3. märtsil 2014.

- 58 Selles küsimuses tuleb rõhutada, et rakendusmääruse nr 1238/2013 artikkel 3 ja rakendusmääruse nr 1239/2013 artikkel 2 kujutasid endast hageja kasuks tehtud erandeid selles mõttes, et asjaomaste liitu imporditavate toodete suhtes ei kohaldata lõpliku dumpinguvastase tollimaksu ja lõpliku tasakaalustava tollimaksu tasumise kohustust tingimusel, et hinnakohustustes ette nähtud tingimused on täidetud.
- 59 Mis lisaks puutub rakendusmääruse nr 1238/2013 artikli 3 lõike 2 punkti b ja rakendusmääruse nr 1239/2013 artikli 2 lõike 2 punkti b, siis tuleb hagejaga nõustudes tõdeda, et nende sätete eesmärk on üksnes anda komisjonile õigus tühistada konkreetsele kohustusele antud heakskiit ja tunnistada kehtetuks vastavad kinnitused.
- 60 Nimelt on selles küsimuses esiteks sõnaselgelt ette nähtud, et komisjon peab kasutama üksikmeetmed, nimelt tühistades hinnakohustuse heakskiidu vastavalt määruse nr 1225/2009 artikli 8 lõikele 9 ja määruse nr 597/2009 artikli 13 lõikele 9 määruse või otsusega, mis viitab konkreetsetele tehingutele ja milles tunnistatakse asjaomased kinnitused kehtetuks (vt selle kohta 14. jaanuari 2015. aasta kohtumäärus *SolarWorld jt vs. komisjon*, T-507/13, EU:T:2015:23, punkt 61). Seega ei ole käesolev olukord võrreldav 28. veebruari 2017. aasta kohtuotsuses *Canadian Solar Emea jt vs. nõukogu* (T-162/14, ei avaldata, EU:T:2017:124, punkt 47) käsitletud olukorraga, millele komisjon viitas kohtuistungil, väites, et hagejal oleks olnud õigus vaidlustada eespool punktis 57 nimetatud sätted alates nende vastuvõtmisest.
- 61 Teiseks tuleb hageja väite kohaselt märkida, et rakendusmääruse nr 1238/2013 artikli 3 lõike 2 punkti b ja rakendusmääruse nr 1239/2013 artikli 2 lõike 2 punkti b vastuvõtmise kuupäeval oli küsimus, kas neid sätteid hakatakse kunagi tema suhtes kohaldama, puhtalt hüpoteetiline.
- 62 Neil asjaoludel ei saanud enne rakendusmääruse nr 1238/2013 artikli 3 lõike 2 punkti b ja rakendusmääruse nr 1239/2013 artikli 2 lõike 2 punkti b, mis puudutasid kõiki asjaomased kohustused võtnud ettevõtjaid, konkreetset rakendamist asuda seisukohale, et need sätted puudutasid hagejat otseselt. Tal ei olnud ka huvi vaidlustada nende otsuste õiguspärasust tühistamishagis 3. märtsil 2014 lõppenud ajavahemiku jooksul, millele komisjon viitas. Täpsemalt öeldes ei saa hageja põhjendatud huvi vaidlustada eespool viidatud sätteid tugineda pelgale võimalusele, et komisjon tühistab hageja võetud kohustustele antud heakskiidu ja tunnistab seejärel kehtetuks kinnitused. Hagejal ei olnud mingit põhjust eeldada, et ta satub sellisesse hüpoteetilisse olukorda.
- 63 Lisaks tuleb rõhutada, et erinevalt 15. veebruari 2001. aasta kohtuotsusest *Nachi Europe* (C-239/99, EU:C:2001:101, punkt 37), millele komisjon viitab, ei ole sätted, mille kohta õigusvastasuse väide käesolevas asjas käib, üksikotsused. Vastupidi, tegemist on üldsätetega, millele peavad järgnema hilisema rakendusmeetmed mis võivad kahjustada hageja huve (vt analoogia alusel 16. märtsi 1978. aasta kohtuotsus *Unicme jt vs. nõukogu*, 123/77, EU:C:1978:73, punktid 11–18). Ei asjaolu, et hagejat mainiti rakendusmääruste nr 1238/2013 ja nr 1239/2013 lisades, ega tõik, et ta pidi olema teadlik asjaolust, et nõukogu andis komisjonile volituse kinnitused kehtetuks tunnistada, ei võimaldanud tal vaidlustada eespool punktis 57 viidatud sätteid vahetult pärast nende vastuvõtmist.
- 64 Kuna seega puudus põhjendatud huvi rakendusmääruste nr 1238/2013 ja nr 1239/2013 nende sätete vaidlustamiseks vahetult pärast nende vastuvõtmist, ei takista miski hagejal esitada käesoleva hagi raames nende kohta õigusvastasuse väidet.

Sisulised küsimused

- 65 Hageja esitab oma hagi toetuseks üheainsa väite. Sisuliselt väidab ta, et vaidlustatud määrusega rikkus komisjon dumpinguvastase algmääruse artikli 8 lõikeid 1, 9 ja 10 ning artikli 10 lõiget 5 ning subsiidiumidevastase algmääruse artikli 13 lõikeid 1, 9 ja 10 ning artikli 16 lõiget 5, kui ta tunnistas kehtetuks kinnitusarved ja kohustades tolli nõudma tollimaksu sisse nii, nagu ei oleks kauba vabasse ringlusse lubamise ajal väljastatud ega tollile esitatud ühtegi kinnitusarvet.
- 66 Hageja tugineb oma hagi ka rakendusmääruse nr 1238/2013 artikli 3 lõike 2 ja rakendusmääruse nr 1239/2013 artikli 2 lõike 2 kohta esitatud õigusvastasuse väitele, mille kohaselt on väidetavalt rikutud määruse nr 1225/2009 artiklit 8 ja artikli 10 lõiget 5 ning määruse nr 597/2009 artiklit 13 ja artikli 16 lõiget 5, mis olid kohaldatavad rakendusmääruste nr 1238/2013 ja nr 1239/2013 vastuvõtmise ajal.
- 67 Kõigepealt tuleb tõdeda, et asjaomased sätted, mis sisaldasid dumpinguvastases algmääruses ja subsiidiumidevastases algmääruses (vt eespool punkt 65) ja mis olid kohaldatavad vaidlustatud määruse vastuvõtmise ajal, on käesoleva asja analüüsi jaoks olulistes üksikasjades sisuliselt identsed määruse nr 1225/2009 ja määruse nr 597/2009 sätetega (vt eespool punkt 66). Kohtuotsuse järgnevas osas viidatakse seega algmäärustele, välja arvatud juhul, kui vastavalt kas kohaldatavad või väidete aluseks olevad määruste nr 1225/2009 ja nr 597/2009 sätted on teistsugused. Tuleb märkida, et kui rakendusmäärused nr 1238/2013 ja nr 1239/2013 võttis vastu nõukogu, kellel oli tol ajal määruste nr 1225/2009 ja nr 597/2009 alusel rakenduspädevus kehtestada lõplikke tollimakse, siis anti see pädevus üle komisjonile Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. jaanuari 2014. aasta määrusega (EL) nr 37/2014, millega muudetakse teatavaid ühist kaubanduspoliitikaga seotud määrusi seoses teatavate meetmete võtmise menetlustega (ELT 2014, L 18, lk 1).
- 68 Hageja väidab, et dumpinguvastase algmääruse artiklist 8 ja subsiidiumidevastase algmääruse artiklist 13 tuleneb, et kui hinnakohustused on heaks kiidetud, ei kohaldata olenevalt olukorrast kas ajutist tollimaksu või lõplikku tollimaksu, seni kui need kohustused kehtivad. Seevastu juhul, kui hinnakohustuse heakskiit tühistatakse pärast seda, kui avastatakse, et mõni eksportiv tootja, kes on pakkunud hinnakohustuse võtmist, rikub selle kohustuse teatavaid tingimusi, tuleneb dumpinguvastase algmääruse artikli 8 lõikest 9 ja subsiidiumidevastase algmääruse artikli 13 lõikest 9, et tollimaks, mida hinnakohustuse heakskiitmise tõttu ei kohaldatud, kohaldub automaatselt. Hageja sõnul puudutab see tollimaks siiski üksnes importi, mis toimus pärast hinnakohustuse tühistamise kuupäeva. See nähtub ka komisjoni toimimistavast. Alles hiljuti tunnistas komisjon kahel juhul kehtetuks sama laadi kinnitusarved kui need, millega on tegemist vaidlustatud määruses.
- 69 Hageja väidab, et on olemas vaid kaks erandit, mille alusel võib komisjon tollimaksu kehtestada tagasiulatuvalt. Esimene erand puudutab juhtumeid, kus dumpinguvastase algmääruse artikli 8 lõike 10 ja subsiidiumidevastase algmääruse artikli 13 lõike 10 tingimused on täidetud. Kui komisjonil on kahtlus, et kohustust rikutakse, võib ta otsustada kehtestada ajutise tollimaksu, mis võidakse lõplikult sisse nõuda, kui rikkumise kahtlus on kinnitust leidnud.
- 70 Teine erand puudutab hageja sõnul olukorda, kus import on registreeritud vastavalt dumpinguvastase algmääruse artikli 10 lõikele 5 ja subsiidiumidevastase algmääruse artikli 16 lõikele 5. Kui tollile on pandud impordi registreerimise kohustus, võib lõpliku tollimaksu kehtestada tagasiulatuvalt alates registreerimise kuupäevast, tingimusel et see toimus kõige rohkem 90 päeva enne ajutise tollimaksu kehtestamist.
- 71 Hageja sõnul on komisjon ise avaldanud, et kinnitusarvete tagasiulatuvalt kehtetuks tunnistamiseks puudub õiguslik alus. Ta ei nõustu komisjoni väitega, et kuivõrd dumpinguvastane uurimine on käesoleval juhul lõpule viidud, siis ei olnud kinnitusarvete kehtetuks tunnistamisega seotud hinnakohustuse heakskiidu tühistamisel tagasiulatuvat jõudu. Hageja kritiseerib seda, et komisjon on asjaomaseid sätteid valesti tõlgendatud.

- 72 Hageja lisab repliigis, et tollijärelevalve ja tollikontroll on liikmesriikide tolli pädevuses vastavalt Euroopa Parlamendi ja nõukogu 9. oktoobri 2013. aasta määrusele (EL) nr 952/2013, millega kehtestatakse liidu tolliseadustik (ELT 2013, L 269, lk 1; edaspidi „liidu tolliseadustik“).
- 73 Komisjon väidab sisuliselt, et nõukogu võis rakendusmäärustega nr 1238/2013 ja nr 1239/2013 anda talle volituse kinnitusarved kehtetuks tunnistada ja kohustada liikmesriigi tolli nõudma sisse tollimaksu impordilt, mis on toimunud hinnakohustuse tingimusi rikkudes.
- 74 Esmalt väidab komisjon, et hinnakohustus on kohustus saavutada tulemusi. Eksportija, kelle puhul on selgunud, et ta tegeles dumpinguga või sai tasakaalustavat subsiidiumi, võib võtta endale kohustuse tõsta oma ekspordihinda, et kaotada nimetatud asjaolude kahjulik mõju, mispuhul seda hinnataset tõendab kinnitusarvete esitamine. Ta peab siiski järgima enda võetud hinnakohustust, et olla jätkuvalt vabastatud dumpinguvastastest või tasakaalustavast tollimaksust, mis tuleks tavaliselt tasuda asjaomaste dumpinguhinnaga või subsideeritud toodete puhul. Hinnakohustus kujutab endast seega erandit tingimustest, mida tavaliselt asjaomaste toodete puhul kohaldatakse. Seevastu juhul, kui kinnitusarvet ei esitata või kui pärast esitamist avastatakse, et see ei vasta seatud nõuetele, kuulub dumpinguvastane tollimaks või tasakaalustav tollimaks uuesti kohaldamisele ja liikmesriigi toll nõuab nimetatud tollimaksu sisse. Komisjon väidab, et kuna hinnakohustus on erand ja tundlik kokkulepe, tuleb seda tõlgendada kitsalt. Hinnakohustusega nõustumine kujutab endast komisjoni jaoks riski, millele lisanduvad raskused kontrollimisel. Iga osapool, kes nõustub tagama selle tegeliku järgimise ja teostama tõhusat järelevalvet selle rakendamise üle, peab tegema komisjoniga usaldussuhte raames koostööd.
- 75 Neil põhjustel on Euroopa Kohus nõustunud sellega, et liidu institutsioonid võivad oma seadusandlikule kaalutusõigusele tuginedes heaks kiita, tagasi lükata ja määratleda hinnakohustuse tingimused. Komisjon võib seega dumpinguvastase algmääruse artikli 8 lõigete 7 ja 9 ning subsiidiumidevastase algmääruse artikli 13 lõigete 7 ja 9 kohaselt oma rakenduspädevuse raames näha ette sanktsiooni hinnakohustuse või koostöökohustuse mis tahes rikkumise eest, tühistades hinnakohustusele antud heakskiidu ning nähes ette dumpinguvastase tollimaksu ja tasakaalustava tollimaksu tasumise. See sanktsiooni kasutamise pädevus hõlmab õigust tunnistada kinnitusarved kehtetuks.
- 76 Järgmiseks vaidleb komisjon vastu hageja argumendile, mille kohaselt ei saanud nõukogu rakendusmäärustega nr 1238/2013 ja nr 1239/2013 anda komisjonile õigust tunnistada kehtetuks arved kauba kohta, mis on juba vabasse ringlusse lubatud, kuna sellist võimalust ei ole dumpinguvastases algmääruses ega subsiidiumidevastases algmääruses ette nähtud.
- 77 Komisjon väidab sellega seoses esiteks, et tema üldine ülesanne on jälgida dumpinguvastase algmääruse artikli 8 ja subsiidiumidevastase algmääruse artikli 13 alusel heaks kiidetud hinnakohustuste täitmist, vajaduse korral liikmesriikide tolliasutuste abiga. Komisjon väidab, et nende sätetega ei ole vastuolus kinnitusarvete kehtetuks tunnistamine, vaid need lihtsalt ei sisalda ühtegi viidet sellele võimalusele.
- 78 Teiseks ei määratle komisjoni sõnul dumpinguvastase algmääruse artikli 8 lõige 9 ja subsiidiumidevastase algmääruse artikli 13 lõige 9 hinnakohustuse rikkumise olemust ega määra kindlaks asjaolusid, mille esinemise korral tuleks hinnakohustuse heakskiit tühistada. Institutsioonide ülesanne on kehtestada teatavad nõuetele vastavuse eeskirjad, kusjuures kinnitusarvete väljastamine on vaid üks näide teiste hulgas. Nende tehniliste üksikasjade määratlemise õiguslik alus lõplikke tollimakse kehtestavate määruste puhul on dumpinguvastase algmääruse artikli 14 lõige 1 ja subsiidiumidevastase algmääruse artikli 24 lõige 1, mille kohaselt nõuavad tollimaksu sisse „[liikmesriigid] selles [määruses, millega tollimaksud kehtestatakse,] sätestatud vormis ning ulatuses ja kriteeriumide alusel“. Võimalus volitada komisjoni kinnitusarveid kehtetuks tunnistama tuleneb tema üldisest ülesandest kontrollida kohustuste täitmist, nõukogu pädevusest kehtestada kõnealuste tollimaksude sissenõudmise „kriteeriume“ ning eksportiva tootja kohustusest võimaldada järelevalvet tema ja komisjoni vahelise usaldussuhte raames, mis sõltub esitatud dokumentide usaldusväärsusest.

- 79 Kolmandaks väidab komisjon, et kohustus esitada kinnitusarved ja nende kehtetuks tunnistamine juhul, kui need ei vasta võetud hinnakohustustele, ei ole uudsed võimalused. Käesolevas asjas väidab komisjon, et ta kasutas oma pädevust tühistada hinnakohustuse heakskiit ja tunnistada vastavad kinnitusarved nõuetele mittevastavaks, põhjendades hagejale oma otsust asjakohaselt. Sellisel juhul on kehtetuks tunnistatud kinnitusarve tõttu tasumisele kuuluva dumpinguvastase või tasakaalustava tollimaksu eesmärk lihtsalt viia asjaolud nõuetega vastavusse. Kinnitusarve kehtetuks tunnistamise eesmärk on tugevdada komisjoni poolt heaks kiidetud hinnakohustuse tõhusust ning see peegeldab ja täiendab liikmesriigi tolli pädevust täiendava vahendi abil, mis võimaldab hinnakohustuse rikkumise korral tollimaksu sisse nõuda.
- 80 Neljandaks ei saa hageja komisjoni sõnul tugineda õiguskindluse ja õiguspärase ootuse kaitse põhimõtetele. Komisjon väidab, et vabastus dumpinguvastasest tollimaksust ja tasakaalustavast tollimaksust ei kujutanud endast vabasse ringlusse lubamise hetkel lõplikku olukorda. Lisaks on selgete õigusnormide alusel hagejale algusest peale teada olnud võimalus, et eeskätt hinnakohustuse rikkumise korral tunnistatakse kinnitusarved kehtetuks.
- 81 Komisjon väidab, et liikmesriigi toll peab hindama, kas ta on või ei ole võimeline sisse nõudma tollimaksu seoses nende arvetega, mille puhul on möödunud liidu tolliseadustiku artikli 103 lõikes 2 ette nähtud kolmeaastane aegumistähtaeg, mida kohaldatakse kõnealuse tollimaksu puhul rakendusmääruse nr 1238/2013 artikli 1 lõike 3 alusel koostoides dumpinguvastase algmääruse artikli 14 lõikega 1. Subsiidiumidevastase algmääruse puhul on tegemist vastavalt artikli 24 lõikega 1. Komisjon väidab eeskätt, et kuna kehtetuks tunnistamise mõju ei avaldunud *ratione temporis* enne 23. aprilli 2014, st kuupäeva, mil hageja esitas esimese kinnitusarve, ja veel vähem enne 4. detsembrit 2013, st kuupäeva, mil kehtestati asjaomase toote suhtes kohaldatav tollimaks, ei olnud sellel mingit tagasiulatuvat jõudu liidu õiguse tähenduses.
- 82 Komisjon leiab, et selles kontekstis ja liidu omavahendite kaitse põhimõtet arvestades on ilmne, et ebaõigete või mittetäielike kinnitusarvete esitamise korral kohaldub asjaomase eksportiva tootja poolt tasumisele kuuluv tavapärane dumpinguvastane tollimaks või tasakaalustav tollimaks, nii nagu poleks viimane kinnitusarvet esitanud, ja tollimaks, mida nende kinnitusarvete esitamise tõttu ei tasutud, kuulub tasumisele, nii nagu maksuvabastust ei oleks olnud.
- 83 Viiendaks möönab komisjon seoses dumpinguvastase algmääruse artikli 10 lõikega 5 ja subsiidiumidevastase algmääruse artikli 16 lõikega 5, et need ei hõlma etteheidetud toimimistava.
- 84 Komisjoni kolmandana esitatud seisukoht on, et kunagi ei ole olnud tavaks vabastada dumpinguvastasest tollimaksust või tasakaalustavast tollimaksust importi, mis toimus enne hinnakohustuse heakskiidu tühistamist. Need üksikud juhud, mil kinnitusarveid ei ole kehtetuks tunnistatud, ei kuulu hageja kirjeldatud kategooriasse. Isegi kui nii toimimine oleks tavaks olnud, ei mõjutaks see kuidagi vaidlustatud määruse õiguspärasust. Komisjon leiab, et selles kontekstis on hagiavalduse punkt 33 vastuvõetamatu, kuna see rikub kodukorra artikli 76 punkti f, sest ei ole esitatud ühtegi tõendit.
- 85 Komisjon väidab, et hageja seisukoha võib kokku võtta nii, et kohustuse rikkumise ainus õiguslik tagajärg oleks heakskiidu tühistamine tuleviku osas. Kõik rikkumisel põhinevad tehingud, mis tehti enne tühistamisotsuse tegemist, oleksid tagajärgede eest kaitstud. Komisjon rõhutab, et liidu õiguses puudub alus, mis õigustaks nii ulatuslikku kaitset ettevõtjale, kes rikub kohustusi, mille ta ise vabatahtlikult võttis, seda eriti juhul, kui teda on varem teavitatud selliste tegude tagajärgedest.
- 86 Vasturepliigis väidab komisjon sisuliselt, et hageja ja tema ise nõustuvad, et põhimõtteliselt võib dumpinguvastase tollimaksu ja tasakaalustava tollimaksu tasumise ette näha hinnakohustuse rikkumisest alates. Lahkheli puudutab üksnes selleks kasutatavat meetodit. Komisjon leiab, et registreerimise ja ajutise tollimaksu kasutamine on kasutu, kui uurimine on lõppenud ja kui on kehtestatud lõplik tollimaks. Hageja pakutud meetod ei võta komisjoni sõnul arvesse asjaolu, et

komisjon võib alata registreerimise alles pärast seda, kui ta on avastanud kohustuse rikkumise. Komisjon väidab, et ta järgis kohast menetlust. Kinnitusarve tühistamine on nimelt ainus viis, mille abil saab tollimaksu sisse nõuda alates faktilisest sündmusest, mis kujutab endast rikkumist. Komisjon väidab samuti, et tollimaksu kehtestamist tuleb eristada selle sissenõudmise peatamisest. Käesoleva asja puhul on tegemist teisena mainitud juhuga.

- 87 Mis puudutab hageja argumenti, et tollijärelevalve ja tollikontroll on liikmesriigi tolli pädevuses, siis väidab komisjon, et see argument esitati esimest korda repliigis ja seega on see kodukorra artikli 84 lõike 1 alusel vastuvõetamatu. Igal juhul on see väide põhjendamatu.
- 88 Komisjon väidab, et vaidlust ei ole selles, et vastavalt vaidlustatud määruse artiklile 2 kohustas ta tolli sisse nõudma dumpinguvastase tollimaksu ja tasakaalustava tollimaksu, mis tuleb tasuda asjaomase toote impordilt. Ta väidab, et püüdmata endale haarata liikmesriigi ametiasutuste pädevust, kehtestas ta endale dumpinguvastase algmääruse artikli 14 lõikes 1 ja subsiidiumidevastase algmääruse artikli 24 lõikes 1 ette nähtud pädevuse alusel kohustuse teha teatavaid kontrollitoiminguid ja vastavuskontrolli, et kaitsta liidu omavahendeid.
- 89 Lõpuks märgib komisjon, et hageja argument, mille kohaselt komisjon ja nõukogu kui täitevvõimu teostajad laiendasid komisjoni pädevust kaugemale sellest, mis on lubatud aluslepingute ja teise õigusega, on vastuvõetamatu, kuna tegemist on uue väitega, mis esitati esimest korda repliigis, mis on vastuolus kodukorra artikli 84 lõike 1 nõuetega. Igal juhul leiab komisjon, et see argument ei ole selge küsimuses, kuidas nõukogu komisjoni pädevust laiendas.
- 90 Nõukogu toetab sisuliselt komisjoni väiteid. Esiteks väidab ta, et dumpinguvastase algmääruse artikli 8 lõike 9 ja subsiidiumidevastase algmääruse artikli 13 lõike 9 õige tõlgendamine näitab, et need sätted lubavad kinnitusarved kehtetuks tunnistada. Teiseks väidab ta, et eespool viidatud määrused annavad õigusliku aluse, mis võimaldab liidu institutsioonidel kehtestada hinnakohustuste haldamise jaoks nõuetele vastavuse eeskirjad. Kolmandaks on nõukogu sõnul kinnitusarvete kehtetuks tunnistamise tingimused kooskõlas liidu institutsioonide toimimistavaga. Neljandaks väidab nõukogu, et kinnitusarvete kehtetuks tunnistamine ei võrdu dumpinguvastase tollimaksu ja tasakaalustava tollimaksu tagasiulatuva kehtestamisega, mis oleks vastuolus liidu õigusega.
- 91 Hageja vaidleb vastu nii komisjoni kui ka nõukogu väidetele.

Hageja võetud hinnakohustuse ja kinnitusarvete õiguslik raamistik

- 92 Sissejuhatuseks tuleb meenutada, et dumpinguvastase algmääruse artikli 8 lõike 1 kohaselt võib komisjon juhul, kui dumping ja kahju on tuvastatud, heaks kiita eksportija võetava heastava vabatahtliku kohustuse revideerida hindu, et hoida ära nende toodete dumpinguhinnaga eksport, kui komisjon on veendunud, et selle kohustusega on dumpingu kahjulik mõju kõrvaldatud.
- 93 Käesolevas asjas tuleb esiteks tõdeda, et lõplik dumpinguvastane tollimaks ja lõplik tasakaalustav tollimaks kehtestati määraga, mida täpsustati ettevõtjate kategooriate kaupa eelkõige selle alusel, kas tegemist oli uurimisel koostööd teinud ettevõtjatega. Teiseks oli kõnealuste hinnakohustuste heakskiitmise tulemus see, et asjaomased ettevõtjad vabastati lõplikust dumpinguvastasest tollimaksust ja tasakaalustavast tollimaksust, nagu nähtub rakendusmääruse nr 1238/2013 artikli 3 lõikest 1 ja põhjendusest 438 ning rakendusmääruse nr 1239/2013 artikli 2 lõikest 1 ja põhjendusest 865.
- 94 Sellega seoses tuleneb kohtupraktikast, mis käsitleb hinnakohustuste suhtes kohaldatava korra tõlgendamist määruse nr 1225/2009 kehtivusajal, et hinnakohustusega hõlmatud import ei ole dumpinguvastasest tollimaksust vabastatud mitte selle kohustuse heakskiitmise otsuse vastuvõtmise tõttu, vaid vabastus tuleneb kas komisjoni poolt muudetud ajutises dumpinguvastases määruses või nõukogu poolt lõplikus dumpinguvastases määruses kehtestatud sätetest, mille eesmärk on rakendada

hinnakohustused, mille komisjon on heaks kiitnud. Selline kohustus lasub nõukogul vastavalt määruse nr 1225/2009 artikli 9 lõikele 5, mille kohaselt kehtestatakse lõplik dumpinguvastane tollimaks sellise toote impordi suhtes, mille puhul on tuvastatud dumpingu kasutamine ja kahju põhjustamine, ja milles on ette nähtud erand impordile, mille allika võetud hinnakohustus on heaks kiidetud (14. jaanuari 2015. aasta kohtumäärus *SolarWorld jt vs. komisjon*, T-507/13, EU:T:2015:23, punkt 48).

- 95 Tuleb sedastada, et isegi kui hinnakohustuse heakskiitmise otsus on vastu võetud, saab ajutise või lõpliku dumpinguvastase tollimaksu määruse nr 1225/2009 artikli 14 lõike 1 alusel kehtestada üksnes määrusega, ning see säte näeb ka ette, et sellise tollimaksu sissenõudmine liikmesriikides toimub vastavalt selle maksu kehtestanud määruses sätestatud muudele teguritele, mille hulgas on heaks kiidetud hinnakohustuste rakendamiseks ette nähtud tingimused (14. jaanuari 2015. aasta kohtumäärus *SolarWorld jt vs. komisjon*, T-507/13, EU:T:2015:23, punkt 49). Määruse nr 597/2009 artikli 24 lõikes 1 on sisuliselt kasutatud sama lähenemist.
- 96 Lisaks on esiteks ette nähtud, et komisjon on vastavalt määruse nr 1225/2009 artikli 8 lõikele 9 ja määruse nr 597/2009 artikli 13 lõikele 9 kohustatud kontrollima hinnakohustuste täitmist, tehes seda vajaduse korral koostöös liikmesriigi tolliga. Peale selle on ilmne, et komisjoni kontroll hinnakohustuse täitmise üle sõltub hinnakohustuse täitmisel asjaomase eksportija poolt esitatud dokumentide usaldusväärsusest (22. novembri 2012. aasta kohtuotsus *Usha Martin vs. nõukogu ja komisjon*, C-552/10 P, EU:C:2012:736, punkt 35).
- 97 Teiseks oli hageja kooskõlas määruse nr 1225/2009 artikli 8 eesmärgiga kohustatud enda võetud hinnakohustusest tulenevalt tagama nii selle tegeliku täitmise kui ka teostama selle kohustuse täitmise üle tõhusat järelevalvet, tehes komisjoniga koostööd usaldussuhte raames, millel põhineb nimetatud institutsiooni poolt sellele hinnakohustusele antud heakskiit (vt selle kohta 22. novembri 2012. aasta kohtuotsus *Usha Martin vs. nõukogu ja komisjon*, C-552/10 P, EU:C:2012:736, punkt 24). Sama mõttekäik on analoogia alusel kohaldatav ka tasakaalustava tollimaksu kontekstis võetud hinnakohustusele vastavalt määruse nr 597/2009 artiklile 13, kuna selle eesmärk on sarnane dumpinguvastase algmääruse kontekstis võetud hinnakohustusega.
- 98 Lisaks tuleb ettevõtja hinnakohustust, nagu märkis komisjon, pidada tulemuse saavutamise kohustuseks, mida tuleb täita ja mille täitmist tõendab eelkõige kinnitusarvete esitamine asjaomaste toodete liitu importimisel. Rakendusmääruse nr 1238/2013 artikli 3 lõike 1 punktis b ja rakendusmääruse nr 1239/2013 artikli 2 lõike 1 punktis b on sõnaselgelt mainitud kinnitusarveid. Nagu väidab komisjon, on kinnitusarvete ja ekspordikohustuse sertifikaatide sisu ette nähtud rakendusmääruse nr 1238/2013 III ja IV lisas ning rakendusmääruse nr 1239/2013 II ja III lisas.
- 99 Lõpuks olgu öeldud, et kohtupraktika kohaselt eksisteerib nõue tagada adekvaatne kontroll hinnakohustuste üle (vt selle kohta 25. jaanuari 2017. aasta kohtuotsus *Rusal Armenal vs. nõukogu*, T-512/09 RENV, EU:T:2017:26, punkt 178).

Vaidlustatud määruses komisjoni poolt hinnakohustuse heakskiidu tühistamise ja kinnitusarvete kehtetuks tunnistamise tagajärjed

- 100 Kõigepealt tuleb märkida, et dumpinguvastase algmääruse artikli 8 lõike 1 teine lõik sätestab:

„[...] [komisjon] ei kohalda [...] nende kohustuste kehtimise ajal artikli 7 lõike 1 kohaselt kehtestatud ajutisi tollimakse või vastavalt olukorrale artikli 9 lõike 4 kohaselt kehtestatud lõplikke tollimakse nende äriühingute toodetud asjaomase toote impordi suhtes, mida nimetatakse komisjoni otsuses kohustuste heakskiitmise kohta ja selle hilisemates muudatustes. [...]“

- 101 Subsidiidiumidevastase algmääruse artikli 13 lõike 1 teise lõigu sõnastus on sisuliselt identne.

102 Järgmiseks on dumpinguvastase algmääruse artikli 8 lõikes 9 märgitud:

„Kui kohustuse võtnud osapool rikub kohustust või taganeb sellest või komisjon tühistab kohustuse heakskiitmise, tühistatakse kohustusele antud heakskiit komisjoni otsusega või vajaduse korral komisjoni määrusega ning hakatakse automaatselt kohaldama artikli 7 kohaselt komisjoni kehtestatud ajutist tollimaksu või artikli 9 lõike 4 kohaselt kehtestatud lõplikku tollimaksu, kui asjaomasele eksportijale on antud võimalus anda selgitusi, välja arvatud juhul, kui kõnealune eksportija on kohustusest taganenud. [...]“.

103 Subsidiidumidevastase algmääruse artikli 13 lõike 9 sõnastus on sisuliselt identne.

104 Sellega seoses olgu öeldud, et nõukogu 8. märtsi 2004. aasta määruse (EÜ) nr 461/2004, millega muudetakse määrust (EÜ) nr 384/96 kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Ühenduse liikmed, ja määrust (EÜ) nr 2026/97 kaitse kohta subsideeritud impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Ühenduse liikmed (ELT 2004, L 77, lk 12; ELT eriväljaanne 11/10, lk 150), millega muudeti käesolevas vaidluses asjakohaste sätete sõnastust, põhjendused 18 ja 19 sõnastatud järgmiselt:

„(18) Dumpinguvastase algmääruse artikli 8 lõikega 9 nähakse muu hulgas ette, et kui osapool taganeb kohustustest, kehtestatakse lõplik tollimaks artikli 9 kohaselt asjaolude alusel, mis on kindlaks tehtud kohustuse võtmisele aluseks saanud uurimise käigus. Nimetatud säte on viinud aeganõudva kaheastmelise menetluseni, mis koosneb komisjoni otsusest kohustuse heakskiitmise tühistamise kohta ja nõukogu määrusest tollimaksu uue kehtestamise kohta. Võttes arvesse, et nimetatud säte ei jäta nõukogule kaalutusõigust kehtestava tollimaksu kehtestamise või selle taseme suhtes, kui kohustust on rikutud või sellest taganatud, peetakse asjakohaseks muuta artikli 8 lõigete 1, 5 ja 9 sätteid, et teha selgemaks komisjoni vastutus ning võimaldada kohustusest taganemist ja tollimaksu kohaldamist koondada ühte õigusakti. Samuti tuleb tagada, et kohustusest taganemise menetlus lõpetatakse tavaliselt kuue kuuga ja igal juhul hiljemalt üheksa kuuga, et tagada kehtiva meetme nõuetekohane täitmine.

(19) Põhjendust 18 kohaldatakse *mutatis mutandis* subsidiidumidevastase algmääruse artikli 13 kohasete kohustuste suhtes.“

105 Dumpinguvastase algmääruse artikli 8 lõike 10 on sõnastatud järgmiselt:

„Ajutise tollimaksu võib kehtestada artikli 7 kohaselt parima kättesaadava teabe põhjal, kui on põhjust uskuda, et kohustust rikutakse, või kohustuse rikkumise või sellest taganemise korral, kui uurimine, mis sai kohustuse võtmise aluseks, ei ole lõpetatud.“

106 Subsidiidumidevastase algmääruse artikli 13 lõike 10 sõnastus on sisuliselt identne.

107 Poolte erimeelsus seisneb nende sätete mõju tõlgendamises. Ühelt poolt leiavad komisjon ja nõukogu, et hinnakohustuste heakskiidu tühistamine toob kaasa algse olukorra naasmise, kuna sel juhul kuuluvad tasumisele kogu dumpinguvastane tollimaks ja tasakaalustav tollimaks, mis seondub kehtetuks tunnistatud kinnitusarvetega.

108 Teiselt poolt väidab hageja, et dumpinguvastase tollimaksu ja tasakaalustava tollimaksu võib kehtestada üksnes tulevikuks, st alates hetkest, mil komisjon tühistab hinnakohustuste heakskiidu, välja arvatud teatavad erandid, mis on sõnaselgelt ette nähtud dumpinguvastases algmääruses ja subsidiidumidevastases algmääruses.

109 Komisjon väidab sisuliselt, et neil asjaoludel on lõplik dumpinguvastane tollimaks või lõplik tasakaalustav tollimaks „uuesti kohaldatav“. Ta toob esile, et käesolev olukord on analoogne olukorraga, kus importija esitab tollivormistuseks kinnitusarve, millele ei ole alla kirjutatud eksportiva

tootja eelarvevahendite käsutaja, või milles esineb muid eeskirjade rikkumisi. Samuti viitab ta teatavatele tollimaksuvabastusega seonduvatele olukordadele sooduspäritolu tõendamise kontekstis, mille korral vabastusjärgse kontrolli tulemusel selgub, et soodusmäära kohaldatai ekslikult, nimelt 7. detsembri 1993. aasta kohtuotsusele Huygen jt (C-12/92, EU:C:1993:914, punkt 19) ja 9. märtsi 2006. aasta kohtuotsusele, Beemsterboer Coldstore Services (C-293/04, EU:C:2006:162, punkt 34). Samamoodi viitas komisjon kohtuistungil sisuliselt sellele, et kohustuste heakskiidu tühistamise korral annavad liidu institutsioonid liikmesriikide ametiasutustele korralduse kohaldatava tollimaksu sissenõudmiseks või teisisõnu „teingu algse olukorra taastamiseks“. Seega on tegemist impordi suhtes sellise algse lõpliku dumpinguvastase tollimaksu ja algse lõpliku subsiidiumidevastase tollimaksu kohaldamisega, mis on kehtestatud vastavalt dumpinguvastase algmääruse artikli 9 lõikele 4 ja subsiidiumidevastase algmääruse artikli 15 lõikele 1.

110 Hageja ei vaidle vastu sellele, et liidu institutsioonid võivad oma kaalutlusõigust kasutades hinnakohustuse tingimusi heaks kiita, tagasi lükata ja määratleda. Hageja ei vaidle vastu ka sellele, et liidu institutsioonidel on kaalutlusõigus hinnakohustuse heakskiidu tühistamise osas.

111 Seevastu selleks, et väita, et lõplikke dumpinguvastaseid meetmeid ja lõplikku tasakaalustavat tollimaksu on võimalik kohaldada tagasiulatuvalt ainult väga konkreetsetel asjaoludel, viitab hageja dumpinguvastase algmääruse artikli 8 lõikele 10 ja eelkõige sama määruse artikli 10 „Tagasiulatuvus“ lõikele 5, mis on sõnastatud järgmiselt:

„[...] Kohustuste rikkumise või neist taganemise korral võib nõuda lõplikke tollimakse kaupadelt, mis on lubatud vabasse ringlusse kõige rohkem 90 päeva enne ajutiste meetmete rakendamist, tingimusel et import on vastavalt artikli 14 lõikele 5 registreeritud, ja mis tahes sellist tagasiulatuvat maksu ei tohi rakendada toodete suhtes, mis on imporditud enne kõnealuse kohustuse rikkumist või sellest taganemist.“

112 Hageja sõnul vastavad need sätted sisuliselt subsiidiumidevastase algmääruse artikli 13 lõikele 10 ja sama määruse artikli 16 lõikele 5.

113 Hageja väidab, et asjaomase impordi suhtes oleks saanud rakendada selliseid meetmeid nagu nõue tasuda lõplikku dumpinguvastast tollimaksu ja lõplikku tasakaalustavat tollimaksu vaid siis, kui oleks toimunud registreerimine. Seega on komisjoni lähenemine käesolevas asjas ekslik ja õigusvastane, kuna see ei vasta ühelegi hüpoteesile, mille seadusandja on ette näinud olukordade puhuks, kus tuleb kohaldada tagasiulatuvalt dumpinguvastast tollimaksu või tasakaalustavat tollimaksu. Hageja väidab, et komisjon ei saa määrata vabasse ringlusse lubatud toodetelt lõpliku tollimaksu sissenõudmist, kui ta ei ole varem kehtestanud ajutist tollimaksu ega määranud registreerimist.

114 Õigusvastasuse väidet, mille hageja esitas rakendusmääruse nr 1238/2013 artikli 3 lõike 2 ja rakendusmääruse nr 1239/2013 artikli 2 lõike 2 vastu, tuleb mõista nii, et selle väite kohaselt ei saanud ka dumpinguvastase tollimaksu või tasakaalustava tollimaksu tagasiulatuv kohaldamine käesolevas asjas õiguspäraselt nendele sätetele tugineda. Nimelt on need sätted, eelkõige rakendusmääruse nr 1238/2013 artikli 3 lõike 2 punkt b ja rakendusmääruse nr 1239/2013 artikli 2 lõike 2 punkt b ise vastuolus dumpinguvastase algmääruse artikliga 8 ja artikli 10 lõikega 5 ning subsiidiumidevastase algmääruse artikliga 13 ja artikli 16 lõikega 5. Seda õigusvastasuse väidet analüüsitakse pärast hageja ainsa väite analüüsimist.

Hageja ainus väide

115 Kõigepealt tuleb seoses hageja viitega dumpinguvastase algmääruse artikli 8 lõikele 10 ja subsiidiumidevastase algmääruse artikli 13 lõikele 10 tõdeda, et need sätted ei puuduta olukorda käesolevas asjas.

- 116 Esiteks, nagu rõhutavad komisjon ja nõukogu, ei ole käesolev olukord samastatav olukorraga, kus on üksnes „põhjust uskuda“, et hinnakohustust on rikutud, mille tõttu on võimalik kehtestada ajutine tollimaks. Vastupidi, käesolevas asjas ei ole hageja oma hinnakohustuse rikkumist vaidlustanud. Seda järeldust ei muuda kuidagi asjaolu, et hageja kinnitab, et ta ei vaidlustanud hinnakohustuse heakskiidu tühistamist üksnes seetõttu, et ta oli teadlik asjaolust, et liidu institutsioonidel oli selles osas ulatuslik kaalutlusruum.
- 117 Teiseks ei ole käesolevas asjas tegemist ka teise olukorraga, mis on ette nähtud eespool punktis 115 meenutatud sätetes ja milles – „kohustuse rikkumise [...] korral“ – uurimine, mis sai kohustuse võtmise aluseks, „ei ole lõpetatud“. Vastupidi, vaidlust ei ole selles, et nõukogu kehtestas lõpliku dumpinguvastase ja lõpliku tasakaalustava tollimaksu.
- 118 Seejärel, mis puutub hageja viitese dumpinguvastase algmääruse artikli 10 lõikele 5 ja subsiidiumidevastase algmääruse artikli 16 lõikele 5, siis tuleb tõdeda, et need sätted puudutavad eriolukordi, milles institutsioonid on kasutanud impordi „registreerimise“ võimalust vastavalt dumpinguvastase algmääruse artikli 14 lõikele 5 või subsiidiumidevastase algmääruse artikli 24 lõikele 5. Lisaks on neis sätetes tagasiulatuva jõu arvutamise aluseks võetud ajutiste meetmete kohaldamise kuupäev. Käesolevas asjas ei ole aga ükski neist hüpoteesidest kohaldatav, kuna komisjon ei ole kõnealuse impordi registreerimist ette näinud ja ka ajutisi meetmeid ei ole võetud.
- 119 Kuna käesolevas asjas ei vasta olukord ühelegi dumpinguvastases algmääruses ja subsiidiumidevastases algmääruses sõnaselgelt ette nähtud olukorrale, tuleb hinnata, kas vaidlustatud määruse artikkel 2 ei ole mitte kehtestatud õigusliku aluseta, nagu väidab hageja (vt eespool punktid 69–71).
- 120 Komisjon ja nõukogu viitavad vaidlustatud määruses kasutatud lähenemisviisi selgitamiseks käesoleva kohtuasja erilisele kontekstile. Sellega seoses on komisjon dumpinguvastase alusmääruse ja subsiidiumidevastase alusmääruse süstemaatilisele tõlgendusele viidates väitnud, et sellest tuleneb, et lõpliku tollimaksu, nagu see oli algul kehtestatud hageja hinnakohustustega hõlmatud toodete suhtes, võis automaatselt kohaldada kui selle meetme otsest tagajärge, mis seisnes komisjoni nimetatud kohustuste heakskiidu tühistamises.
- 121 Nõukogu on märkinud, et dumpinguvastane algmäärus ja subsiidiumidevastane algmäärus ei näe sõnaselgelt ette olukorda – „mis on tõenäoliselt kõige sagedasem“ –, kus sarnaselt käesoleva asjaga on komisjon algatanud hinnakohustuse rikkumise uurimise omal algatusel. Lisaks on nõukogu vastu vaieldud lähenemisele, mille kohaselt peaks seetõttu, et seda tüüpi uurimist ei ole dumpinguvastases algmääruses ja subsiidiumidevastases algmääruses sõnaselgelt ette nähtud ja kuna mainitud õigusaktid ei näe sõnaselgelt ette komisjoni õigust kinnitusarved kehtetuks tunnistada, järelduma sellise toimimistava õigusvastasus (vt samuti eespool punkt 90). Nõukogu lisab, et mõiste „hinnakohustusele vastavad kinnitusarved“ kui heakskiidetud kohustuste haldamise vahend on välja arendatud liidu institutsioonide otsustuspraktikas.
- 122 Nõukogu leiab, et käesoleval juhul ei olnud võimalik ega vajalik kehtestada ajutist dumpinguvastast tollimaksu ja ajutist tasakaalustavat tollimaksu või ette näha, et imporditavad tooted tuleb registreerida, kuna uurimine oli juba lõpetatud ja lõplik tollimaks oli kindlaks määratud, vaatamata sellele, et komisjon andis samal ajal heakskiidu hageja ja teiste Hiina eksportivate ettevõtjate hinnakohustusele. Nõukogu väidab, et ajutine tollimaks on üksnes lõpliku tollimaksu eeletapp. Käesolevas asjas ei olnud nõukogu sõnul võimalik uuesti algusesse tagasi pöörduda, registreerimisel ei olnud mingit mõtet ja ajutine tollimaks ei saanud enam olla asjakohane, kuna lõpliku tollimaksuga oli see kõrvaldatud. Nõukogu väidab, et komisjoni poolt kasutatud menetlus kujutas endast erimenetlust, mis on tema arvates hõlmatud liidu institutsioonide väljakujunenud toimimistavaga sarnases kontekstis.

- 123 Nõukogu väidab, et käesolevas asjas tuleb hinnata, millised olid asjaomased kinnitusarved, ning pärast nende tühistamist kohaldada tasumisele kuuluvat dumpinguvastast tollimaksu ja tasakaalustavat tollimaksu, mille tasumine oli lihtsalt peatatud. Nõukogu viitab lisaks 21. veebruari 1984. aasta kohtuotsusele *Allied Corporation jt vs. komisjon* (239/82 ja 275/82, EU:C:1984:68, punkt 21). Ta rõhutab asjaolu, et kinnitusarvetel on sama eesmärk kui impordi registreerimisel, st impordi jälgitavaks muutmine.
- 124 Komisjon ja nõukogu märgivad, et hageja argumentide eesmärk on tegelikult võimaldada ettevõtjal kasutada asjasse puutuvate täpsete reeglite puudumisel ära olukorda, kus ta võis vaatamata komisjoni poolt heakskiidetud hinnakohustuse võtmisele siiski seda kohustust põhimõtteliselt täiesti karistamatult rikkuda juba tekkinud olukordade puhul.
- 125 Hageja väidab, et hinnakohustuse heakskiidu tühistamine kujutab endast iseenesest piisavat karistust, sest siis muutub ettevõtja jaoks palju raskemaks müüa oma kaupa liidu turul kasumlikult.
- 126 Nõukogu ja komisjon väidavad, et vastupidi hageja väidetele on dumpinguvastase algmääruse artikli 14 lõiget 1 ja subsiidiumidevastase algmääruse artikli 24 lõiget 1 võimalik tõlgendada nii, et need jätavad liidu institutsioonidele ülesande kehtestada hinnakohustuste vastavusnõuded ja näha ette vastavad menetlused. Need institutsioonid rõhutavad, et need artiklid pealkirja „Üldsätted“ all näevad ette, et ajutine või lõplik dumpinguvastane või tasakaalustav tollimaks kehtestatakse määrusega ja seda nõuavad sisse liikmesriigid sellises vormis ja ulatuses ning nende kriteeriumide alusel, mis on sätestatud määruses, millega need meetmed kehtestatakse.
- 127 Nõukogu ja komisjon märgivad eelkõige, et eespool punktis 126 osundatud sätted viitavad „kriteeriumidele“, mis hõlmavad võimalust kontrollida hinnakohustuse täitmist kinnitusarvete abil. Järelikult on võimalik tuletada liidu institutsioonide pädevus kinnitusarved kehtetuks tunnistada ja kohustada tolli sisse nõudma tollimaksu „asjaomaselt impordilt“. Seega tuleb hinnata, kas need sätted kujutavad endast piisavat õiguslikku alust vaidlustatud määruse artikli 2 vastuvõtmiseks.
- 128 Sellega seoses tuleb kõigepealt märkida, et Euroopa Kohus on 15. märtsi 2018. aasta kohtuotsuse *Deichmann* (C-256/16, EU:C:2018:187) punktis 58, millele komisjon viitas kohtuistungil, juba sedastanud, et määruse nr 1225/2009 artikli 14 lõike 1 esimese lause sõnastusest tuleneb, et liidu seadusandja ei soovinud ammendavalt kindlaks määrata neid dumpinguvastase tollimaksu sissenõudmisega seotud kriteeriume, mida komisjon võib kehtestada.
- 129 15. märtsi 2018. aasta kohtuotsus *Deichmann* (C-256/16, EU:C:2018:187) käsitles komisjoni määrust, mille artikkel 1 nägi ette korraldused eesmärgiga säilitada lõpliku määrusega ja pikendamismäärusega kehtestatud dumpinguvastane tollimaksu sissenõudmine, kohustades liikmesriigi tolli ootama, kuni komisjon on määranud kindlaks maksumäärad, mille alusel oleks tulnud see tollimaks kindlaks määrata, järgides Euroopa Kohtu otsust, millega tühistati esialgu kindlaks määratud tollimaks. Seega seisnes korraldus sisuliselt selles, et liikmesriigi toll pidi enne nimetatud maksu tasunud ettevõtjate esitatud tagasimaksmistaotluste üle otsustamist ootama, missugune on tegelikult tasumisele kuuluv tollimaks. Seega puudutas viidatud kohtuasjas kõne all olev olukord küsimust, milline oli poolte poolt esialgu tasutud tollimaksu summa, mille toll pidi nimetatud isikutele tagasi maksuma.
- 130 Ent erinevalt olukorrast, mida käsitleti 15. märtsi 2018. aasta kohtuotsuses *Deichmann* (C-256/16, EU:C:2018:187), on käesolevas asjas tõstatatud küsimus, nimelt sellise dumpinguvastase tollimaksu ja subsiidiumidevastase tollimaksu ajaline kehtestamine, mis oleks tulnud tasuda, kui vahepeal ei oleks hinnakohustust rikutud või sellest taganatud, hõlmatud dumpinguvastase algmääruse artikli 8 lõike 10 ja artikli 10 lõike 5 ning subsiidiumidevastase algmääruse artikli 13 lõike 10 ja artikli 16 lõike 5 sõnaselgete sätetega. Niisiis tuleb just nendest sõnaselgetest sätetest lähtudes hinnata, kas komisjoni tegevus käesolevas asjas on hõlmatud seadusandja poolt ette nähtud õigusliku alusega või kaldus ta sellest kõrvale nende tagajärgede konkreetses kontekstis, mis võivad tuleneda hinnakohustuse heakskiidu tühistamisest.

131 Seoses sellega tuleb märkida, et Euroopa Kohtu väljakujunenud praktika kohaselt tuleb liidu õigusnormi tõlgendamisel arvesse võtta nii normi sõnastust ja sellega taotletavaid eesmärges kui ka selle konteksti ning liidu õigusnorme nende kogumis (vt 8. juuli 2019. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Belgia (ELTL artikli 260 lõige 3 – kiire elektroonilise side võrgud), C-543/17, EU:C:2019:573, punkt 49 ja seal viidatud kohtupraktika). Lisaks peab juhul, kui tegemist on sätte tagasiulatuva jõu tuvastamisega, see tagasiulatuv jõud sellest sättest selgelt nähtuma (vt analoogia alusel 24. septembri 2002. aasta kohtuotsus *Falck ja Acciaierie di Bolzano vs. komisjon*, C-74/00 P ja C-75/00 P, EU:C:2002:524, punkt 119).

132 Algmääruste mitmest põhjendusest nähtub seadusandja kavatsus sätestada sõnaselgelt hinnakohustuste rikkumise või sellest taganemise tagajärjed, piiritledes korra, mille kohaselt võib hinnakohustuste puudumisel tasumisele kuuluvat tollimaksu tagasiulatuvalt tasuma kohustada.

133 Nii on dumpinguvastase algmääruse põhjenduses 14 märgitud järgmist:

„On vaja määratleda dumpingut ja kahju kõrvaldavate kohustuste heakskiitmise kord ajutise või lõpliku tollimaksu kehtestamise asemel. Samuti on kohane täpsustada kohustuste rikkumise või kohustustest taganemise tagajärjed ning et rikkumise kahtluse või vajaliku täiendava uurimise korral võib kehtestada ajutised tollimaksud. Kohustuste heakskiitmisel tuleks erilist tähelepanu pöörata sellele, et kavandatavad kohustused ja nende täitmise tagamine ei tooks kaasa konkurentsireeglite eiramist.“

134 Subsidiidumidevastase algmääruse põhjenduse 12 sisu on samasugune.

135 Lisaks on dumpinguvastase algmääruse põhjenduses 17 märgitud järgmist:

„On vaja ette näha ajutiste tollimaksude tagasiulatuv sissenõudmine, kui seda peetakse kohaseks, ning määratleda asjaolud, mis võivad nõuda tollimaksude tagasiulatuvat kohaldamist, et kohaldatavaid püsimeetmeid mitte ohtu seada. Samuti tuleb ette näha, et tollimakse võib kohaldada tagasiulatuvalt kohustuste rikkumise või neist taganemise korral.“

136 Subsidiidumidevastase algmääruse põhjendus 16 on identne.

137 Võttes arvesse viidatud algmääruste ülesehitust ja eesmärges, millest nähtub esiteks seadusandja tahe reguleerida menetlusi, mida võidakse kasutada selleks, et teha järeldused hinnakohustuste heakskiitmisest komisjoni poolt, ning millel teiseks põhinevad eespool punktides 69 ja 70 mainitud sätted, millega seadusandja tahe on rakendatud, tuleb välistada rakendusmääruste selline tõlgendus, mille on välja pakkunud komisjon ja nõukogu ja mille eesmärk on tuletada dumpinguvastase algmääruse artikli 14 lõikes 1 ja subsidiidumidevastase algmääruse artikli 24 lõikes 1 olevast viitest tollimaksu sissenõudmise „kriteeriumidele“ algmäärust rakendavate liidu institutsioonide pädevus nõuda selle rakendusvolituse raames asjaomastelt ettevõtjatelt sisse kogu tollimaksu, mis kuulub tasumisele vahepeal kehtetuks tunnistatud kinnitusarvetega hõlmatud tehingutelt.

138 See järeldus kehtib ka komisjoni ja nõukogu nende argumentide kohta, mille kohaselt on võimalik selline kaalutlusõigus tuletada dumpinguvastase algmääruse artikli 8 lõike 9 ja subsidiidumidevastase algmääruse artikli 13 lõike 9 sõnastusest, mille kohaselt kohaldatakse tollimaksu automaatselt pärast hinnakohustuste heakskiidu tühistamist. Nimelt tuleb tõdeda, et sellise automaatse kohaldamise piirid on sõnaselgelt ette nähtud dumpinguvastase algmääruse artikli 8 lõikes 10 ja artikli 10 lõikes 5 ning subsidiidumidevastase algmääruse artikli 13 lõikes 10 ja artikli 16 lõikes 5.

139 Ükski komisjoni ja nõukogu muudest argumentidest ei lükka eeltoodud järeldust ümber.

140 Mis esmalt puutub nõukogu väidetes, mida on meenutatud eespool punktides 122 ja 123, siis esiteks seisnevad need sisuliselt selles, et ajutist tollimaksu ei saa kehtestada dumpinguvastase algmääruse artikli 8 lõike 10 ja subsidiidumidevastase algmääruse artikli 13 lõike 10 alusel kohustuste rikkumise

kahtluse tõttu, kuna lõpliku tollimaksu kehtestamine otsustati juba varem. Teiseks väidab nõukogu samuti, et kinnitusarvete kasutamine on samastatav impordi registreerimisega dumpinguvastase algmääruse artikli 14 lõike 5 tähenduses. Sellest järeldub nõukogu arvates, et eespool viidatud sätted kas ei ole kohaldatavad käesoleva asja asjaoludele või siis kinnitavad kinnitusarvete kasutamise õiguspärasust.

- 141 Mis puutub kõigepealt esimesse väitesse, et käesoleval juhul ei ole võimalik ajutist tollimaksu kohaldada põhjusel, et varem on juba kehtestatud lõplik tollimaks, siis tuleb märkida, et isegi kui see argument oleks põhjendatud, ei sea see kahtluse alla järeldust, mille kohaselt on algmäärustes ette nähtud täpselt piiritletud hüpoteesid, mille puhul võib kohustuste rikkumise korral tasumisele kuuluva tollimaksu kehtestada tagasiulatuvalt. Pealegi viitavad, nagu hageja õigesti märgib, dumpinguvastase algmääruse artikli 8 lõike 10 ja subsidiumidevastase algmääruse artikli 13 lõike 10 kahele erinevale olukorrale. Ainult teine olukord eeldab, et „uurimine, mis sai kohustuse võtmise aluseks, ei ole lõpetatud“ ja seega ei ole kehtestatud lõplikku tollimaksu.
- 142 Mis järgmiseks puutub väidetavasse kinnitusarvete samastamisse impordi registreerimisega dumpinguvastase algmääruse artikli 14 lõike 5 tähenduses, siis piisab, kui märkida, et need sätted piiravad impordi kohustusliku registreerimise meetmete kasutamise üheksa kuuga. Seega isegi siis, kui eeldada, et registreerimine dumpinguvastase algmääruse artikli 14 lõike 5 tähenduses on samastatav kinnitusarve esitamisega, ületab vaidlustatud sätetes otsustatud kinnitusarvete kehtetuks tunnistamise ajaline ulatus dumpinguvastases algmääruses kehtestatud piiri.
- 143 Mis lisaks kõigele puutub nõukogu viitese 21. veebruari 1984. aasta kohtuotsusele Allied Corporation jt vs. komisjon (239/82 ja 275/82, EU:C:1984:68, punkt 21), siis tuleb tõdeda, et see ei mõjuta komisjoni võimalust võtta hinnakohustuse heakskiidu tühistamise korral tagasiulatuvalt meetmeid ning eelkõige kohustada liikmesriigi tolli nõudma sisse sellise lõpliku dumpinguvastase tollimaksu ja tasakaalustava tollimaksu, mis kuulus esialgu tasumisele. Nimelt puudutab see kohtuotsus juhtumit, kus komisjon pidi pärast hinnakohustuse tühistamist kohaldama võimalikult kiiresti „ajutisi“ meetmeid, kui tema arvates nõudis seda liidu huvi. Neil asjaoludel täpsustatigi, et komisjon pidi kasutama „kättesaadavat teavet“. Nimetatud kohtuotsuse punktis 21 on muu hulgas märgitud, et isegi kui sellise kohustuse võtmine võimaldab eeldada dumpingu tegelikku olemasolu, ei saa komisjonilt nõuda uue uurimise algamist siis, kui sellisest kohustusest taganetakse.
- 144 Teiseks tuleb tagasi lükata nõukogu viited määruse nr 461/2004 põhjendustele 18 ja 19, kuna need ei ole käesoleva vaidluse seisukohalt määravad (vt eespool punkt 104). Nimelt ei puuduta nõukogu osundatud põhjendused selle tollimaksu tagasiulatuvat kohaldamist, mis oleks tulnud tasuda siis, kui vahepeal ei oleks hinnakohustust tühistatud või rikutud.
- 145 Mis kolmandaks puutub komisjoni viidetesse teatavatele asjaoludele või muudele tollimaksuasjades tehtud otsustele, mis puudutavad importija poolt tollivormistuseks esitatud allkirjastamata arveid või ka olukordi, kus vabastusjärgse kontrolli tulemusel selgus, et soodustariifi kohaldati ekslikult (vt eespool punkt 109), siis tuleb tõdeda, et algmäärustele omased eesmärgid ja nende ülesehitus, nagu neid on meenutatud eespool, välistavad arutluskäigu, mis põhineb analoogial tollialaste õigusaktide rakendamiseega.
- 146 Neljandaks märgib komisjon kostja vastuse punktis 49 ja järgnevates punktides käesolevas asjas kõne alla oleva õigusnormi erilise selguse rõhutamiseks, et eelkõige otsuse 2013/423 põhjenduste 14 ja 15 sätted hoiatavad kohustuste rikkumise tagajärgede eest. Komisjon ja nõukogu viitavad samuti mitmele varasemale juhtumile, millest nähtub, et kohustus esitada kinnitusarved ja võimalus need kehtetuks tunnistada ei olnud uudne ning et komisjoni tegevus käesolevas asjas ei kujutanud endast ka institutsioonide varasema „toimimistava“ muutust.
- 147 Komisjoni ja nõukogu väide, et see toimimistava on juurdunud, ning samuti asjaolu, et hageja oli sellest teadlik, ei mõjuta järeldust, et sellel toimimistaval puudub õiguslik alus.

- 148 Kuna lisaks ei sõltu käesoleva kohtuvaidluse lahend ka hageja väidetest, mis puudutavad väidetavat varasemat toimimistava, mis seisneb enne kohustuse heakskiidu tühistamist toimunud impordi vabastamises dumpinguvastasest või tasakaalustavast tollimaksust, siis ei ole vaja teha otsust selle kohta komisjoni poolt esitatud vastuvõetamatuse väite (vt eespool punkt 84) kohta. Igal juhul tuleb see vastuvõetamatuse väide tagasi lükata põhjusel, et nõude põhjenduseks esitatud väidetava faktilise asjaolu tõendamise küsimus ei ole seotud selle nõude vastuvõetavusega, vaid selle põhjendatusega (vt analoogia alusel 27. aprilli 2017. aasta kohtumäärus CJ vs. ECDC, T-696/16 REV ja T-697/16 REV, ei avaldata, EU:T:2017:318, punkt 39). Lisaks tuleb täpsustada, et hagiavaldis ei pea tingimata sisaldama tõendeid, nagu nähtub kodukorra artikli 76 punkti f sõnastusest ja täpsemalt fraasi „juhul kui neid esitatakse“ kasutamisest. Ainus sanktsioon tõendite kogumise osas on tõendite hilinenult esitamise korral nende tagasilükkamine, kui need esitati esimest korda repliigi või vasturepliigi staadiumis või erandkorras enne menetluse suulise osa lõppemist või enne Üldkohtu otsust lahendada kohtuasi ilma menetluse suulise osata (kodukorra artikli 85 lõiked 2 ja 3) (vt selle kohta 3. veebruari 2005. aasta kohtuotsus Chiquita Brands jt vs. komisjon, T-19/01, EU:T:2005:31, punkt 71).
- 149 Viiendaks väidab komisjon, et tema eesmärk oli tugevdada kohustuste tõhusust, täiendada liikmesriigi tolli pädevust ja tegutseda nii, et hageja ei saaks vältida liikmesriigi tolli tehtavat vabastusjärgset kontrolli ka siis, kui on selgunud, et ta müüs hinnakohustusega hõlmatud tooteid liidu sidusimportijate vahendusel, kes ei olnud hinnakohustuse osalised, st heakskiiduga keelatud müügikanali kaudu.
- 150 Kõigepealt tuleb märkida, et repliigi punktides 31–37 vastas hageja komisjoni väidetele liikmesriigi tolli ja liidu institutsioonide vahelise pädevuse jaotuse kohta käesolevas kontekstis (vt eespool punkt 72). Komisjon väitis vasturepliigis, et repliigis esitatud argumendid on uued ja seetõttu vastuvõetamatud. Kohtuistungil möönis ta siiski võimalust, et hageja piirdus tegelikult faktiliste asjaolude esitamisega. Kuna hageja täpsustas sellega seoses, et tal ei olnud kavatsust esitada liidu tolliseadustikule tuginevat uut väidet, tuleb asuda seisukohale, et komisjoni esitatud vastuvõetamatuse väite ese on ära langenud.
- 151 Komisjoni väite põhjendatuse osas tuleb hageja väite eeskujul tõdeda, et hinnakohustuste heakskiidu tühistamisel on juba iseenesest ettevõtjale, kes need kohustused võttis, negatiivsed tagajärjed, mis kujutavad endast tõsist sanktsiooni (vt eespool punkt 125). Lisaks ei saa tegemist olla – nagu väidavad komisjon ja nõukogu – olukorraga, mis sarnaneb oma kohustusi rikkunud ettevõtja karistamatusele, ega ka olukorraga, mis võimaldab ettevõtjal vabalt sellist tegevust ära kasutada. Nimelt tuleb rõhutada, et keelatud ei ole igasugune dumpinguvastase tollimaksu või subsiidiumidevastase tollimaksu sissenõudmine, vaid liidu institutsioonid peavad arvesse võtma menetluslikke piiranguid, mis on sellega seoses ette nähtud dumpinguvastases algmääruuses ja subsiidiumidevastases algmääruuses.
- 152 Kõike eeltoodut arvestades tuleb tõdeda, et algmäärused ei saa olla vaidlustatud sätete vastuvõtmiseks piisavad õiguslikud alused.

Õigusvastasuse väide

- 153 Veel on oluline uurida, kas vaatamata piisavate õiguslike aluste puudumisele algmäärustes võivad vaidlustatud sätted olla rakendusmääruse nr 1238/2013 artikli 3 lõike 2 ja rakendusmääruse nr 1239/2013 artikli 2 lõike 2 õiguslikuks aluseks.
- 154 Sellega seoses rajab hageja oma hagi ka rakendusmääruse nr 1238/2013 artikli 3 lõike 2 ja rakendusmääruse nr 1239/2013 artikli 2 lõike 2 õigusvastasuse väitele, mis põhineb rakendusmääruste nr 1238/2013 ja nr 1239/2013 vastuvõtmise ajal kehtinud määruse nr 1225/2009 artikli 8 ja artikli 10 lõike 5 ning määruse nr 597/2009 artikli 13 ja artikli 16 lõike 5 väidetaval rikkumisel.
- 155 Rakendusmääruse nr 1238/2013 artikli 3 lõige 2 ja rakendusmääruse nr 1239/2013 artikli 2 lõige 2 sisaldavad sõnastust, mis lubab komisjonil kindlaks teha tehingud, mille puhul „[v]abasse ringlusse lubamise deklaratsiooni vastuvõtmisel [tekib] tollivõlg“, kui komisjon tühistab hinnakohustuse

heakskiidu vastavalt määruse nr 1225/2009 artikli 8 lõikele 9 või määruse nr 597/2009 artikli 13 lõikele 9, võttes vastu määruse või otsuse, mis viitab konkreetsetele tehingutele ja tunnistab vastavad arved nõuetele mittevastavaks.

- 156 Hageja väidab sisuliselt, et tegutsedes rakendusasutuseks, mitte seadusandjana, ei saanud nõukogu delegeerida komisjonile õigust kinnitusraved kehtetuks tunnistada lihtsalt kohustuse heakskiidu tühistamise korral ega kohustada tolli nõudma tollimaksu sisse kaubalt, mis on juba liidu tolliterritooriumil vabasse ringlusse lubatud. Seega tuleb neid väiteid tõlgendada nii, et need puudutavad eelkõige rakendusmääruse nr 1238/2013 artikli 3 lõike 2 punkti b ja rakendusmääruse nr 1239/2013 artikli 2 lõike 2 punkti b.
- 157 Eespool punktides 128–140 juba esitatud põhjustel, mis puudutavad dumpinguvastase algmääruse ja subsidiumidevastase algmääruse üldist ülesehitust, tuleb nõustuda hageja õigusvastasuse väitega, mis käib rakendusmääruse nr 1238/2013 artikli 3 lõike 2 punkti b ja rakendusmääruse nr 1239/2013 artikli 2 lõike 2 punkti b kohta. Nimelt esiteks ei ole need sätted hõlmatud hüpoteesidega, mis olid ette nähtud määruse nr 1225/2009 artiklis 8 ja artikli 10 lõikes 5 ning määruse nr 597/2009 artiklis 13 ja artikli 16 lõikes 5, mis olid kohaldatavad rakendusmääruste nr 1238/2013 ja nr 1239/2013 vastuvõtmise ajal, ning need sätted ei ole nende määrustega kooskõlas. Teiseks ei tulene ka määruste nr 1225/2009 ja nr 597/2009 üldisest ülesehitusest, et nõukogu võis rakendusmäärusega anda komisjonile volituse, vastava menetluse kasutamist ajaliselt piiramata, näha ette, et pärast hinnakohustuse heakskiidu tühistamist ja vastavate arvete kehtetuks tunnistamist „[tekib] [v]abasse ringlusse lubamise deklaratsiooni vastuvõtmisel tollivõlg“.
- 158 Seetõttu tuleb järeldada, et rakendusmääruse nr 1238/2013 artikli 3 lõike 2 punkt b ja rakendusmääruse nr 1239/2013 artikli 2 lõike 2 punkt b ei ole käesolevas asjas kohaldatavad.

Repliigi lisa C.3

- 159 Neil asjaoludel ei ole vaja võtta seisukohta repliigi lisa C.3 vastuvõetavuse kohta. Nimelt sõltumata sellest, kas asjaomane dokument pealkirjaga „Monitoring of Undertaking – Finding following the verification visit“, mille päis viitab komisjoni kaubanduse peadirektoraadile, sai olla hageja advokaadi valduses või mitte ja kas seda saab käesoleval juhul kasutada, tuleb järeldada, et kõige enam on tegemist vaid näitega haldusmenetluses kasutatavast lähenemisest, mida komisjon konkreetsel juhul kasutas ja mille osas ei ole ka tõendatud, et esinesid samad asjaolud kui käesolevas asjas. Sellest tuleneb sisuliselt, et komisjon leidis pärast konkreetse kohustuse rikkumise tuvastamist siiski, et mingit meedet ei ole vaja võtta. Käesolevas asjas ei põhine vaidluse lahendus nende erinevate lähenemisviiside võrdlusel, mida komisjon võis oma varasemas toimimistava raames kasutada asjaomaste ettevõtjate poolt kohustuste rikkumiste kontekstis.

Järeldus

- 160 Kõiki eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb hageja ainsa väitega nõustuda ja seetõttu vaidlustatud sätted tühistada.

Kohtukulud

- 161 Vastavalt kodukorra artikli 134 lõikele 1 on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kodukorra artikli 138 lõike 1 alusel kannavad menetluse astunud institutsioonid ise oma kohtukulud.
- 162 Kuna kohtuotsus on tehtud komisjoni kahjuks, tuleb kohtukulud vastavalt hageja nõudele välja mõista komisjonilt, kes ühtlasi kannab ise oma kohtukulud. Nõukogu kohtukulud jäävad tema enda kanda.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (neljas koda)

otsustab:

- 1. Tühistada komisjoni 7. detsembri 2016. aasta rakendusmääruse (EL) 2016/2146, millega tühistatakse kahe eksportiva tootja hinnakohustuse heakskiit, mis anti vastavalt rakendusotsusele 2013/707/EL (millega kinnitatakse pakutud hinnakohustus, mis on seotud Hiina Rahvavabariigist pärit või sealt saadetud kristalsest ränist fotoelektriliste moodulite ja nende põhikomponentide (elementide) importi käsitlevate dumpingu- ja subsiidiumivastaste menetlustega, lõplike meetmete kohaldamise ajaks) artikkel 2 Jiangsu Seraphim Solar System Co. Ltd-d puudutavas osas.**
- 2. Jätta Euroopa Komisjoni kohtukulud tema enda kanda ning mõista temalt välja Jiangsu Seraphim Solar Systemi kohtukulud.**
- 3. Jätta nõukogu kohtukulud tema enda kanda.**

Kanninen

Schwarcz

Iliopoulos

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 8. juulil 2020 Luxembourgis.

Allkirjad